

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobců:

a) doc. Ing. R. V., Ph.D.
bytem X

zastoupený Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem,
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

b) MUDr. I. V.
bytem X

zastoupená JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem,
sídlem Slavíkova 23, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osob
zúčastněných na řízení:

1) R. J.
bytem X

2) V. J.
bytem X

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

oba zastoupeni JUDr. Vojtěchem Sedláčkem, LL.M.,
advokátem,
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. MHMP 2059525/2023,
sp. zn. S-MHMP 2078046/2021/STR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. MHMP 2059525/2023, sp. zn. S-MHMP 2078046/2021/STR, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ad a), na náhradě nákladů řízení 16 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Jiřího Nezhyby.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni ad b), na náhradě nákladů řízení 20 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a správní řízení

1. Žalobci se podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 6. 2021, č. j. MCP6 203320/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad ve společném stavebním a územním řízení k žádosti stavebníků (osob zúčastněných na řízení 1) a 2)) schválil stavební záměr označený jako „Rodinný dům na místě stávajícího domu č. p. X v křížení ulic N. a N. Ž., X, na pozemcích parc. č. Y a Z v k. ú. X“.
2. Žalobci jsou spoluvlastníky pozemku parc. č. A se stavbou č. p. C a pozemku parc. č. B, vše v k. ú. X. Tyto pozemky sousedí s pozemky stavby (parc. č. Y a Z v k. ú. X).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Dle napadeného rozhodnutí představuje záměr stavbu rodinného domu s jednou bytovou jednotkou. Objekt rodinného domu bude mít dvě nadzemní podlaží, zastřešený bude plochou střechou. V 1. nadzemním podlaží objektu bude umístěna garáž pro 3 osobní automobily, hobby místnost a další pomocné prostory rodinného domu, v 2. nadzemním podlaží budou umístěny obytné prostory bytové jednotky. Objekt bude mít půdorys o max. rozměrech 26,27 m x 16,83 m a max. výškovou úroveň atiky střechy 2. nadzemního podlaží + 7,430 m od $\pm 0,000 = 307,140$ m n. m. Bpv (odpovídá úrovni podlahy 1. NP objektu). Objekt na pozemcích parc. č. Y a Z v k. ú. X bude umístěn na hranici s pozemkem parc. č. B a D, od hranice s pozemkem parc. č. B ve vzdálenosti min. 4,83 m, od hranice s pozemkem parc. č. E ve vzdálenosti min. 4,18 m a od hranice s pozemkem parc. č. F (vše v k. ú. X) ve vzdálenosti min. 3,08 m. Stavba bude napojena na stávající síť technických vedení s výjimkou rozvodů pro odvod dešťových vod, svedených do akumulací nádrže s přepadem do podzemních zasakovacích boxů. Na pozemku rodinného domu budou dále umístěny zpevněné plochy, opěrná stěna a oplocení.
4. Jelikož odvolání žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí směřovala také proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování, Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje (MHMP UZR), sp. zn. S-MHMP 493865/2020, č. j. MHMP 882245/2020 ze dne 11. 6. 2020, žalovaný v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu požádal o jeho přezkoumání Ministerstvo pro místní rozvoj, které závazným stanoviskem č. j. MMR-2713/2023-81 ze dne 19. 1. 2023 změnilo předmětné závazné stanovisko MHMP UZR v části odůvodnění a ve zbytku jej potvrdilo.
5. Jádrem sporu je otázka, zda je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

Argumentace účastníků řízení

6. Žalobce se samostatnou žalobou ze dne 11. 12. 2023 domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, žalobkyně se samostatnou žalobou ze dne 14. 12. 2023 domáhá zrušení téhož rozhodnutí žalovaného. Oba žalobci navrhli přiznání odkladného účinku. Usnesením ze dne 9. 1. 2024, č. j. 3 A 115/2023-127, soud řízení o žalobách spojil ke společnému projednání a žalobám přiznal odkladný účinek.
7. Každý ze žalobců zaslal soudu řadu podání a dokumentů značného rozsahu. Jednotlivé žaloby (o rozsahu 15 a 54 stran) byly opakovaně doplňovány, a to zejména o řadu vyjádření a znaleckých posudků (viz níže).
8. Žalovaný ve svých vyjádřeních (ze dne 15. 1. 2024 a ze dne 18. 1. 2024) navrhl žaloby zamítnout jako nedůvodné.
9. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou (29 stran) ze dne 25. 1. 2024. Oba žalobci dále postupně zasílali řadu dokladů ke svým žalobním námítkám.
10. S ohledem na rozsah jednotlivých vyjádření stran soud tyto shrnuje v rámci posouzení věci soudem níže.
11. Stavebníci ve svém vyjádření ze dne 3. 4. 2024 navrhli žalobu zamítnout. Uvedli, že žalovaný se již podrobně vypořádal s námitkami žalobců, a to na 91 stranách napadeného rozhodnutí. Žalobci však přesto tytéž námitky uplatňují znovu. Cílem žalobců je zabránit záměru stavebníků za každou cenu, což sám žalobce stavebníkům sdělil již při předběžném projednání záměru. Žalobce k tomu konkrétně uvedl, že využije veškeré své kontakty, kterými jako osoba mající expertní kancelář zaměřující se na soudní spory ve stavebnictví disponuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobci dostali těmto slibům, záměru intenzivně bránili již ve správním řízení, a v soudním řízení předložili velké množství posudků a vyjádření. Stavebníci proto nechali veškeré posudky přezkoumat autorizovanou inspektorkou Ing. arch. M. H., jejíž odborný posudek připojili. Zdůraznili, že Ing. arch. H. k posudkům předloženým soudu ze strany žalobců uvedla, že: „Obecně se lze ke všem výše uvedeným posudkům, posouzením, vyjádřením či názorům vyjádřit tak, že všechny splňují zadání, tedy požadavky zadavatelů. Mnohé obsahují fakta, která lze uplatnit v obecné rovině, ale chybí jim komplexní pohled a souvislosti. Určitá kritéria si posuzovatelé stanovili vlastním výběrem a pak se opírali o takto stanovené závěry v „užším“ okruhu posuzování, které pak částečně zkreslují výsledky, než kdyby se byly posoudily v širším kontextu“. Ve vztahu k dílčím zjištěním Ing. arch. H. uvedla, že záměr svým urbanisticko-architektonickým návrhem charakter a parametry stávající okolní obytné zástavby respektuje. Pokud jde o obavy žalobců týkající se možného poškození stability a statiky, Ing. arch. H. uzavřela, že tyto jsou pouze subjektivní a nelze dojít k závěru, že z důvodu obavy majitelů sousedních nemovitostí je projektová dokumentace RD N. X zpracována vadně, nebo je nekontrolovatelná.

Obsah správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 14. 8. 2020 podali stavebníci žádost o vydání společného povolení.
13. Dne 14. 10. 2020 vydal stavební úřad oznámení o zahájení společného řízení a pozvání k ústnímu jednání.
14. Dne 19. 11. 2020 vznesli oba žalobci námitky.
15. Dne 17. 6. 2021 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Oba žalobci podali proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
16. Následně podal žalobce své vyjádření k odvolání žalobkyně a žalobkyně své vyjádření k odvolání žalobce.
17. Dne 1. 11. 2021 podali stavebníci vyjádření k odvolání žalobců.
18. Dne 4. 2. 2022 žalobkyně v odvolacím řízení předložila znalecký posudek ze dne 6. 8. 2021 vypracovaný dvěma znalci (Technický a zkušební ústav stavební Praha, s. p., e a Ing. P. R., Ph.D., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby).
19. Jelikož odvolání směřovala mj. i proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování, Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje (MHMP UZR), sp. zn. S-MHMP 493865/2020, čj. MHMP 882245/2020 ze dne 11. 6. 2020, žalovaný podle § 149 odst. 7 správního řádu požádal o jeho přezkoumání Ministerstvo pro místní rozvoj, které závazným stanoviskem čj. MMR-2713/2023-81 ze dne 19. 1. 2023 změnilo předmětné závazné stanovisko v části odůvodnění a ve zbytku jej potvrdilo.
20. Podáním ze dne 29. 3. 2023 stavebníci doložili nové výkresy týkající se začlenění stavby do navazující zástavby, odstupových vzdáleností a zastínění sousedních nemovitostí. Doložili také Studii oslunění, denního osvětlení a zastínění sousedních objektů N. X a K V. C, z 03/2023, autorizovanou Ing. V. Z., Ph.D., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 1201682 (dále též „Studie osvětlení“ nebo „Studie oslunění“).
21. Žalovaný přípisem sp. zn. S-MHMP 2078046/2021/STR, čj. MHMP 1053310/2023 ze dne 19. 5. 2023 vyrozuměl oba žalobce o doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a v souladu s §

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

36 odst. 3 správního řádu je vyzval, aby se k doplněným podkladům rozhodnutí vyjádřili ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení písemnosti.

22. K doloženým podkladům rozhodnutí se vyjádřili žalobci podáními ze dne 2. 6. 2023.
23. Dne 31. 7. 2023 a dne 30. 8. 2023 se k námitkám uplatněným žalobci v odvolacím řízení vyjádřili autoři Studie osvětlení.
24. Dne 5. 9. 2023 žalovaný opět žalobce vyrozuměl o doplněných podkladech a umožnil jim se k nim vyjádřit.
25. K doloženým podkladům rozhodnutí se žalobci vyjádřili prostřednictvím svých právních zástupců podáními doručenými dne 21. 9. 2023 a 25. 9. 2023.
26. Dne 9. 10. 2023 rozhodl odvolací správní orgán o podaných odvoláních napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

Podmínky řízení a východiska právního hodnocení

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
28. Žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se zakládá tvrzením (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 40/2005-62 z 14. 2. 2006). Žalobci jsou obyvatelé domu v těsné blízkosti stavby, která byla napadeným rozhodnutím umístěna.
29. Z podkladů doložených oběma žalobci (zejména ze Znaleckého posudku FAST VUT) vyplývá, že žalobce na společné adrese obou žalobců nejen bydlí, ale též provozuje „*Expertní kancelář zaměřenou na řešení a předcházení sporů ve stavebnictví*“.
30. Žalobci v podaných žalobách tvrdí zcela konkrétně, jak měla být napadeným rozhodnutím porušena jejich práva (viz níže uvedené žalobní body). Dotčení jejich práv realizací záměru stavby není nemyslitelné, ale naopak zcela reálné. Pokud by v jejich sousedství vyrostla tato stavba v rozporu se zákonem, došlo by k porušení jejich veřejných subjektivních práv. Dle soudu žalobcům zjevně svědčí procesní legitimace k podání žaloby, nikoliv však ve všech jejich bodech. Jak NSS vyložil v rozsudku č. j. 4 As 246/2016-32 z 30. 3. 2017 „*stěžovatelé nemohou zpochybňovat správnost územního rozhodnutí tvrzením o zásahu do subjektivních veřejných práv jiného subjektu, neboť jak již judikoval např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 12. 2011, č. j. 8 Ca 364/2008 – 60,*“ obsahem a účelem subjektivního práva účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 je ochrana zájmů vlastníka pozemku. V územním řízení a posléze i v řízení o žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu je žalobce z titulu tohoto svého postavení oprávněn brojít proti všemu, co se podle jeho názoru dotýká jeho subjektivních veřejných práv a co je poškozující. Naopak není oprávněn domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob, a to ani fyzických, ani právnických (...). Nejvyšší správní soud dále poukazuje na rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012 – 40, v němž zdejší soud v bodě 18 vyslovil, že „účastenství v územním řízení je vybudováno na principu, že každý účastník v něm smí uplatňovat toliko ty námitky, jimiž mají být ochráněna jeho vlastní práva. Je tak vyloučeno, aby se účastník řízení domáhal ochrany práv

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

osob jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učiní do důsledků či nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 – 83). Totéž platí i pro aktivní žalobní legitimaci a námitky uplatněné v soudním řízení správním. Žalobce není oprávněn uplatňovat výtky, které se dotýkají práv jiných osob. I kdyby tedy byla výtka uplatněná žalobcem důvodná, nicméně neznamenala by porušení jeho hmotného práva (právní sféry), nejednalo by se o důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ve vztahu k takové námitce totiž není žalobce aktivně věcně legitimován, což má vždy za následek zamítnutí žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 61/2010 – 98).

31. Soud uvádí, že některé z žalobních námitek judikturním požadavkům uvedeným v přechodném odstavci neodpovídají, jak soud konkretizuje níže v odůvodnění u těch konkrétních žalobních bodů (viz např. námitka nedostatečného odstupu záměru od pozemku třetích osob).
32. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 102/2018-25, *„kvalita žaloby předurčuje kvalitu rozsudku krajského soudu, přičemž nebylo povinností soudu ani vyzývat stěžovatelku k hlubší konkretizaci žalobních bodů. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Jinými slovy, pokud stěžovatel uplatní obecnou námitku, může se jí ve stejném rozsahu zabývat i soud.“*
33. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).

Přípustnost nových skutkových námitek a důkazů

34. Soud konstatuje, že oba žalobci uplatnili velké množství žalobních námitek, které nebyly dříve uplatněny ve správním řízení. Žalobci dále předložili 10 nových posudků a vyjádření, které nebyly dříve předloženy ve správním řízení.
35. Zákon nebrání tomu, aby žalobce v řízení před správním soudem uváděl i nová tvrzení, tj. tvrzení, která ve správním řízení nezazněla. Jiná je otázka, nakolik tato procesní taktika nebo případně nedostatečná procesní aktivita během správního řízení může již dopředu snížit pravděpodobnost, že soud se bude meritorně zabývat všemi spornými aspekty věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019 – 76, jehož závěry soud níže rekapituluje).
36. Obecně platí, že nové právní argumenty může jakýkoli žalobce uplatňovat neomezeně a soud se jimi musí zabývat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-

71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 38). Právní argumentaci si tedy žalobce může ponechat stranou až do okamžiku podání žaloby, pokud v tom spatřuje nějaký užitek. U skutkových tvrzení je však vždy třeba posoudit, o jaký typ správního řízení šlo.

37. Ve věcech správního trestání může žalobce předkládat správnímu soudu nová skutková tvrzení, ačkoli je mohl uplatnit už dříve, a soud nemůže jen z tohoto důvodu odmítnout se jimi zabývat. Podobně tomu bude i ve věcech, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), protože v nich je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Tížilo-li ovšem žalobce ve správním řízení břemeno tvrzení a břemeno důkazní, není možné, aby byl ve správním řízení pasivní a vše doháněl teprve před soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS, bod 44).
38. Vedle toho tu zbývá skupina řízení, v níž nejde ani o správní trestání či uložení povinnosti z moci úřední, ani zde zvláštní předpisy neukládají účastníkům břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Pro všechna správní řízení v těchto zbylých věcech platí koncentrační zásada upravená v § 82 odst. 4 správního řádu (k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve). Tato zásada omezuje okruh nových skutečností a nových důkazních návrhů, které mohou účastníci uplatnit v odvolacím řízení, na takové novoty, které nemohly být (z objektivních důvodů) uplatněny již v řízení na prvním stupni.
39. Zprostředkovaně se pak zásada promítne i do navazujícího řízení před správním soudem: ani ten se nebude zabývat takovými tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce mohl uplatnit už ve správním řízení na prvním stupni, ale neudělal to. V řízení o žalobě bude zásada působit o to důsledněji, že řízení před správním soudem má ve vztahu ke správnímu řízení podpůrnou (subsidiární) povahu. Zejména v klasickém řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu by tak soud neměl jako první zkoumat skutková tvrzení či důkazní návrhy, k nimž se správní orgán (v řízení ovládaném koncentrační zásadou) neměl možnost ani důvod vyjádřit, protože mu k tomu žalobce nedal žádný konkrétní a včasný podnět.

Mohly být důkazy ke skutkovým i právním námitkám předloženy dříve?

40. Problematické důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval v rozsudku ze dne 30. 1. 2024, č. j. 10 As 124/2023 – 34.
41. NSS ustáleně uvádí, že při soudním přezkumu správního rozhodnutí je ohledně provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem třeba nalézat rozumnou rovnováhu (např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, čj. 2 Afs 35/2009-91, č. 1906/2009 Sb. NSS, bod 44, či ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS, bod 44). Správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů aktivní. Cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako třetí instanci správního řízení. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2019, čj. 2 As 194/2018-64, bod 37 i s obsáhlou citací další judikatury).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

42. Je tedy obecně vhodné, aby účastník nenechával své námitky proti rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v průběhu správního řízení, nejpozději v řízení odvolacím. Jinak se připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve později podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz např. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, či ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39). Krajský soud by měl zvažovat rozsah doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (srov. rozsudky ze dne 15. 8. 2019, čj. 7 Afs 376/2018-30, bod 24, ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, ze dne 21. 6. 2006, čj. 1 As 42/2005-62, či ze dne 12. 6. 2009, čj. 7 Afs 114/2008-92). Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů má totiž přes svá specifika stále především kasační charakter. Znamená to tedy, že krajský soud není povinen provést každý účastníky navržený důkaz (rozsudek ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 195/2018-27, bod 23). Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je třeba trvat například tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to jak z důvodů objektivních, tak i subjektivních (v obdobném duchu 2 Afs 35/2009, bod 44).
43. Krajský soud se tedy musel žalobců dotázat a posoudit, proč nepředložili svá posouzení a vyjádření již ve stavebním řízení, resp. jestli jim v tom bránily nějaké objektivní či subjektivní důvody (shodně rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2010, čj. 2 As 6/2009-79).

Měli žalobci dost času předložit důkazy ve správním řízení?

44. Odvolací řízení trvalo poměrně dlouhou dobu. Odvolání žalobce a žalobkyně byla doručena ve dnech 12. 7. 2021 a 2. 7. 2021. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 10. 2023.
45. Soud zjistil, že žalobci v odvolacím řízení předložili znalecký posudek ze dne 6. 8. 2021 vypracovaný dvěma znalci (Technický a zkušební ústav stavební Praha, s. p., a Ing. P. R., Ph.D., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby).
46. Jelikož odvolání směřovala mj. i proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování, Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje (MHMP UZR), sp. zn. S-MHMP 493865/2020, čj. MHMP 882245/2020 ze dne 11. 6. 2020, odvolací správní orgán v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu přípisem sp. zn. S-MHMP 2078046/2021/STR, čj. MHMP 31692/2022 ze dne 7. 1. 2022 požádal o jeho přezkoumání Ministerstvo pro místní rozvoj, které závazným stanoviskem čj. MMR-2713/2023-81 ze dne 19. 1. 2023 změnilo předmětné závazné stanovisko MHMP UZR v části odůvodnění, a to dle odůvodnění závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, Ministerstva pro místní rozvoj a ve zbytku jej potvrdilo.
47. Podáním ze dne 29. 3. 2023 stavebníci doložili nové výkresy týkající se začlenění stavby do navazující zástavby, odstupových vzdáleností a zastínění sousedních nemovitostí.
48. Žalobkyně využila dne 12. 4. 2023 práva na nahlížení do spisu, a to prostřednictvím svého právního zástupce, kterému bylo umožněno pořídit si fotokopie požadovaných písemností vlastním fotoaparátem.
49. Žalovaný přípisem sp. zn. S-MHMP 2078046/2021/STR, čj. MHMP 1053310/2023 ze dne 19. 5. 2023 vyrozuměl oba žalobce o doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu je vyzval, aby se k doplněným podkladům rozhodnutí vyjádřili ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení písemnosti.

50. Žalobkyně dne 24. 5. 2023 znovu využila svého práva na nahlížení do spisu, a to prostřednictvím svého právního zástupce, kterému bylo umožněno pořídit si fotokopie požadovaných písemností vlastním fotoaparátem.
51. K doloženým podkladům rozhodnutí se vyjádřili odvolatelé prostřednictvím svých právních zástupců podáními ze dne 2. 6. 2023.
52. Po vyjádření stavebníků k námitkám žalobců žalovaný opět žalobce vyrozuměl o doplněných podkladech umožnil jim se k nim vyjádřit.
53. K doloženým podkladům rozhodnutí se vyjádřili odvolatelé prostřednictvím svých právních zástupců podáními ze dne 21. 9. 2023 a 22. 9. 2023.

Jednání dne 19. 4. 2024

54. Při jednání dne 19. 4. 2024 účastníci řízení i stavebníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
55. Soud se žalobců dotázal, proč nepředložili své posudky a vyjádření již ve stavebním řízení, resp. jestli jim v tom bránily nějaké objektivní či subjektivní důvody (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2010, čj. 2 As 6/2009-79).
56. Právní zástupce žalobce uvedl finanční a časovou náročnost zpracování důkazů. Tyto důkazy mají například v části, ve které se věnují souladu s územním plánem, dokazovat to, co by správní orgán měl vědět z úřední činnosti. Nejsou to důkazy, které by ve velké většině předkládaly nějaké novum, které by si nemohl správní orgán zjistit sám. Hlavním důvodem pro předložení posudků až v řízení před soudem je dle žalobce procesní ekonomie. Žalobce je toho názoru, že nemá vstupovat do činnosti správního orgánu. K časové náročnosti právní zástupce žalobce doplnil, že ČVUT i VUT zpracovávají znalecké posudky obvykle šest měsíců.
57. Právní zástupce žalobkyně se ztotožnil s důvody uvedenými právním zástupcem žalobce. Doplnil, že žalobci ve správním řízení dodali znalecký posudek Ing. R. ze srpna 2021. Současná vyjádření a posudky na tento posudek navazují. Jedná se o potvrzení skutečností, které byly ve správním řízení uplatněny (zejména pokud jde o charakter prostředí, zastavěné plochy apod.) Právní zástupce zdůraznil, že ve správním řízení je povinností správního orgánu opatřovat podklady pro rozhodnutí a zjišťovat stav věci a k tomu si opatřit odborné podklady, případně posudky. Posudek Ing. R. byl předložen, ale nebyl v řízení nijak zohledněn. Žalobkyně neviděla důvod, proč vynakládat další prostředky na další posudky.
58. Žalovaný se ohradil vůči důvodům uvedeným žalobci. Odvolací řízení trvalo dva roky, žalobci tedy měli dostatek časového prostoru. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Znalecký posudek Ing. R. ze srpna 2021 žalovaný ve správním řízení zohlednil a vyjádřil se k němu.
59. Právní zástupce stavebníků k tvrzené časové náročnosti poukázal na to, že v soudním řízení žalobci všechny nové posudky dodali během pouhých dvou měsíců.
60. Soud zamítl návrhy žalobců a osob zúčastněných na řízení na provedení důkazů.
61. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobců, že z časových důvodů nemohli posudky dodat dříve. Právní zástupce stavebníků trefně poukázal na skutečnost, že v průběhu soudního řízení si žalobci veškeré posudky obstarali a soudu předložili v relativně krátké době. Žalobci doručili svá odvolání ve dnech 2. 7. 2021 a 12. 7. 2021. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 9. 10.

2023. Odvolací řízení v délce trvání více než dva roky poskytlo žalobcům dostatek prostoru pro případné doložení důkazů k prokázání jejich skutkových tvrzení.

62. Finanční důvod pro nedoložení posudků soud shledává pochopitelným, nejde však o důvod dostatečný. Dané nadto nebránilo žalobcům v tom, aby veškeré skutkové námitky vznesli bez doložení posudků, aby na ně žalovaný mohl reagovat.
63. K tvrzení právního zástupce žalobkyně, že současná vyjádření a posudky navazují na posudek Ing. R. ze srpna 2021, soud uvádí, že tomu tak není. Posudek Ing. R. ze srpna 2021 se týkal nedostatků projektové dokumentace ve vztahu ke stavební akustice, dennímu a umělému osvětlení a oslunění. Žádný z posudků předložených v soudním řízení se však problematice osvětlení ani oslunění nevěnuje. Žalobci naopak v soudním řízení dokládají posudky k otázkám, jimž se ing. R. nevěnoval. Určitou návaznost lze vysledovat pouze ve vztahu k některým námitkám. Ke stavební akustice se vyjadřují pouze posudek TAZUS, předběžný názor FAST VUT a znalecký posudek FAST VUT (k těmto posudkům viz bod 159 rozsudku).
64. Soud konstatuje, že žalobci v soudním řízení předložili následující posudky, kterými navrhli provést důkaz:

Posudek Ing. M.

- I. Posouzení projektové dokumentace „Rodinný dům X“ z hlediska negativních vlivů **zdrojů technické seismicity** na sousední zástavbu a splnění základních požadavků stavby ze dne 8. 12. 2023 zpracované Ing. D. M., autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb (dále též „posudek Ing. M.“).

Oba žalobci tento posudek připojili k žalobám k doložení obav o stabilitu domu v důsledku technické seismicity a k doložení šíření vibrací od provozu tepelného čerpadla.

Soud tento důkaz neprovedl z důvodů, ke kterým se vyjadřuje v bodě 218 rozsudku.

Soud neprovedl odborné vyjádření Ing. M., kterým žalobci zamýšleli doložit nedostatky projektové dokumentace ve vztahu k technické seismicitě. Žalobci nedoložili, co jim bránilo předložit toto vyjádření již ve stavebním řízení.

Odborné vyjádření ČVUT (RNDr. M.)

- II. Odborné vyjádření Katedry geotechniky, Fakulty stavební ČVUT k projektové dokumentaci v ul. N. X, X, ze dne 14. 12. 2023 podepsané RNDr. R. M., Ph.D., odborným asistentem Katedry geotechniky, fakulta stavební, České vysoké učení technické v Praze;

Toto odborné vyjádření doložil žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dne 28. 12. 2023 k doložení skutečnosti, že obavy týkající se možného poškození stability a statiky okolních RD jsou důvodné.

Žalobkyně toto odborné vyjádření připojila k žalobě. Dokládá jím své obavy o stabilitu domu žalobců z důvodu nedostatečného svahování.

Soud tento důkaz neprovedl z důvodů, ke kterým se vyjadřuje v bodě 234 rozsudku.

Žalobkyně nedoložila přesvědčivý (subjektivní ani objektivní) důvod, proč nepředložila odborné vyjádření RNDr. M. již ve správním řízení, ač věděla, že její námitce nepřisvědčil již stavební úřad. Soud proto navržený důkaz neprovedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Vyjádření prof. P. k posudku Ing. M.

- III. Vyjádření k dokumentu Posouzení projektové dokumentace „Rodinný dům X“ (vydaném dne 8. 12. 2023 Ing. M.) ze dne 20. 12. 2023 zpracované prof. Ing. M. P., CSc., Katedra mechaniky, Fakulta stavební, České vysoké učení technické v Praze.

Žalobce toto odborné vyjádření doložil dne 22. 12. 2023 k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě k potvrzení důvodnosti obav z možného nevratného poškození konstrukčních prvků a rozvoje trhlin v okolních rodinných domech při realizaci záměru.

Žalobkyně toto odborné vyjádření doložila dne 22. 12. 2023 k potvrzení důvodnosti návrhu na přiznání odkladného účinku a k doložení žalobních námitek ohledně vlivu vibrací a technické seismicity.

Soud tento důkaz neprovedl z důvodů, ke kterým se vyjadřuje v bodě 218 rozsudku.

Soud neprovedl odborné vyjádření Ing. M., kterým žalobci zamýšleli doložit nedostatky projektové dokumentace ve vztahu k technické seismicitě. Žalobci nedoložili, co jim bránilo předložit toto vyjádření již ve stavebním řízení. Ze stejného důvodu soud neprovedl ani vyjádření prof. P. k vyjádření Ing. M.. Při jednání ostatně již žalobci provedení tohoto důkazu nepožadovali.

Odborný posudek TAZUS 2023 (Ing. R.)

- IV. Odborný posudek Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s.p. ze dne 11. 12. 2023 zpracovaný Ing. P. R., Ph.D. (dále jen „odborný posudek TAZUS“);

Oba žalobci tento odborný posudek přiložili k žalobám k doložení skutečnosti, že projektová dokumentace záměru je vadná, a dále k doložení překročení hlukových limitů v důsledku provozu tepelného čerpadla.

Soud tento důkaz neprovedl pro nadbytečnost – viz bod 159 rozsudku.

Žalobci nedoložili, co jim bránilo tento důkaz předložit již ve správním řízení, v němž již proti vadám projektové dokumentace brojili. V soudním řízení též není třeba dokládat, zda tepelné čerpadlo záměru překročí hlukové limity, neboť podmínkou užívání stavby je předložení protokolu o měření hluku, který prokáže, že v chráněném venkovním prostoru (okolních) staveb nebudou při provozu technických a technologických zařízení objektu (venkovní jednotka tepelného čerpadla) překročeny hygienické limity hluku

Posudek Ing. arch. H.

- V. Posudek projektové dokumentace rodinného domu pro společné územní a stavební řízení ze dne 7. 12. 2023 zpracovaný Ing. arch. Vladanem H..

Oba žalobci přiložili tento posudek ke svým žalobám na podporu svých námitek ohledně nesouladu záměru s požadavky Nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (Pražské stavební předpisy, dále jen „PSP“), zejména jeho § 20, jakož i ohledně nesouladu s územně plánovacími předpisy.

Soud navržený důkaz neprovedl pro nadbytečnost (viz níže bod 92. Charakterem území se bude žalovaný dále zabývat (v podrobnostech viz níže).

Předběžný názor FAST VUT

- VI. Předběžný názor znaleckého ústavu FAST VUT v Brně (na Odborný posudek zpracovaný dne 11. 12. 2023 Ing. P. R., Ph.D.) ze dne 4. 1. 2024 zpracovaný Ing. J. K., Ph.D. a Ing. P. B., Ph.D., Ústav pozemního stavitelství, Fakulta stavební, VUT Brno.

Žalobkyně tento předběžný názor zaslala dne 5. 1. 2024 k doložení námitky překročení hlukových limitů v důsledku provozu tepelného čerpadla.

Žalobce tento předběžný názor nezaslal.

Soud tento důkaz neprovedl pro nadbytečnost – viz bod 159 rozsudku. Žalobci již doložili znalecký posudek.

Předběžné vyjádření PRO-PLANS

- VII. Předběžné posouzení proveditelnosti záměru novostavby rodinného domu dle Dokumentace pro územní rozhodnutí a stavební povolení zpracované ateliérem APRIS 3MP s.r.o., na pozemcích parc. č. Y a Z v k. ú. X, zpracovaný znaleckou kanceláří PRO-PLANS s.r.o.

Žalobce toto předběžné vyjádření doložil dne 9. 1. 2024 k doložení námitky nadměrnosti záměru.

Žalobkyně toto předběžné vyjádření doložila dne 9. 1. 2024 k doložení námitky nesouladu záměru s urbanistickým charakterem území a strukturou zástavby, námitky rozporu s § 20 PSP a k důvodnosti návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby.

Soud tento důkaz neprovedl pro nadbytečnost – viz bod 91 rozsudku.

Vyjádření Ing. M. k jeho vlastnímu posudku

- VIII. Vyjádření Ing. M. potvrzující posudek Ing. M..

Žalobce toto vyjádření doložil dne 26. 3. 2024 k potvrzení posudku Ing. M. a potvrzení námitky nedostatků projektové dokumentace ve vztahu k rizikům technické seismicity.

Žalobkyně toto vyjádření doložila dne 27. 3. 2024 k potvrzení posudku Ing. M..

S ohledem na skutečnost, že soud neprovedl posudek Ing. M., ke kterému se Ing. Makovička vyjadřuje, neprovedl soud ani tento důkaz.

Znalecký posudek PRO-PLANS

- IX. Znalecký posudek posouzení projektové dokumentace stavebního záměru „Rodinný dům na místě stávajícího domu č.p X v křížení ulic N. a N. Ž., X, na pozemcích parc. č. Y a Z v k.ú. X“, ke které bylo vydáno Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odbor Stavebního řádu, č. j. MHMP 2059525/2023, sp. zn. S-MHMP 2078046/2021/STR, ze dne 9.10.2023 z hlediska požadavků územně plánovací dokumentace (půdorysné rozměry a objem novostavby, charakter a struktura zástavby v místě umístění záměru novostavby) ze dne 22. 3. 2024, zpracovaný znaleckou kanceláří PRO-PLANS s.r.o. (dále jen „znalecký posudek PRO-PLANS“.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalobce tento znalecký posudek doložil dne 26. 3. 2024 k doložení námitky nesouladu záměru s územně plánovacími předpisy, nesouladu s § 20 PSP a nadrozměrnosti stavby.

Žalobkyně tento znalecký posudek doložila dne 27. 3. 2024 k doložení námitky nesouladu záměru s urbanistickým charakterem území, strukturou zástavby, požadavky na zachování pohody bydlení a kvality prostředí a na šetrnost k zájmům žalobkyně, dále k doložení námitky rozporu s § 20 PSP a k doložení námitky nesouladu s územně plánovací dokumentací.

Soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem PRO-PLANS z důvodu nadbytečnosti – viz bod 92 rozsudku.

Žalovaný se bude charakterem území dále zabývat.

Znalecký posudek FAST VUT

- X. Znalecký posudek posouzení projektové dokumentace pro akci „Rodinný dům X, N. X, X, 11/2019, odpovědný projektant Ing. arch. Miroslava Tylšová (ČKA 02755)“ ve vztahu k ochraně proti hluku, ze dne 26. 3. 2024, zpracovaný Fakultou stavební Vysokého učení technického v Brně (dále jen „znalecký posudek FAST VUT“).

Žalobce tento znalecký posudek soudu nepředložil, ač byl jeho zadavatelem, a jeho provedení poprvé navrhl při ústním jednání.

Žalobkyně tento znalecký posudek doložila dne 28. 3. 2024 k doložení námitky překročení hlukových limitů v důsledku provozu tepelného čerpadla, k potvrzení závěru odborného posudku TAZUS (Ing. R.) ohledně vadně zpracované projektové dokumentace ve vztahu k ochraně proti hluku a k potvrzení závěru posudku Ing. M. ohledně vlivu realizace záměru na okolní stavby.

Soud tento důkaz neprovedl pro nadbytečnost – viz bod 159 rozsudku.

Žalobci nedoložili, jaké důvody jim bránili předložit tento posudek již ve správním řízení.

Překročení hlukových limitů tepelným čerpadlem není třeba v tomto řízení prokazovat.

65. Osoby zúčastněné na řízení navrhly jako důkaz:

Odborné posouzení Ing. arch. M. H. dle § 174 stavebního zákona

Odborné posouzení možnosti umístění a povolení stavebního záměru na pozemcích parc. č. Y (zastavěná plocha a nádvoří) a parc. č. Z (zahrada) v k.ú. X [729876], obec Praha [554782] pro stavbu s názvem: „Rodinný dům na místě stávajícího domu č.p.X v křížení ulic N. a N. Ž., X“, ze dne 28. 3. 2024, zpracované autorizovanou inspektorkou Ing. arch. M. H..

S ohledem na to, že soud neprovedl důkaz posudky a vyjádřeními předloženými žalobci, neprovedl pro nadbytečnost ani odborné posouzení předložené stavebníky, které na tyto posudky a vyjádření reaguje.

66. Soud posoudil jednotlivé žalobní námitky následovně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Rozpor záměru s charakterem území, nadrozměrnost stavby

67. Žalobce předně namítá rozpor záměru s charakterem území, nadměrnou hmotu záměru a nadměrnou zastavěnost pozemku. Záměr je proto dle žalobce v rozporu s požadavky PSP i s územním plánem. Obdobné námitky uplatnila též žalobkyně.
68. Záměr se dle žalobce nachází ve stabilizovaném území. Dle § 4 Nařízení č. 10/2016 Sb. HMP, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (Pražské stavební předpisy, dále jen „PSP“) se má v případě stabilizovaného území jednat o „*plochy s plně vyvinutým stávajícím charakterem, kde nejsou navrhovány žádné zásadní změny stávajícího charakteru, významu ani způsobu využití území a území je jen doplňováno*“.
69. Žalobce odkazuje na přílohu č. 1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, podle níž je ve stabilizovaném území z hlediska limitů rozvoje možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Žalobce záměr považuje za rozsáhlou stavební činnost. K neurčitému právnímu pojmu „rozsáhlá žalobní činnost“ žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 54/2014-69. Mezi znaky, které definují pojem „rozsáhlá stavební činnost“, lze dle něj řadit výšku, objem, hmotu a dopad na urbanistický ráz. Žalobce namítá, že záměr není v souladu s charakterem daného území a že jej zásadním způsobem narušuje. Záměr dle žalobce nedotváří urbanistickou situaci v lokalitě, ani nepřispívá k jejímu zachování či rehabilitaci, a naopak by měl být posouzen jako rozsáhlá stavební činnost.
70. Žalobce dále uvádí, že záměr se nachází v ploše s funkčním využitím určeným pro plochy všeobecné smíšené (SV). Dle územního plánu je nepřípustným využitím plochy SV takové, které není slučitelné s hlavním a přípustným využitím a které je v rozporu s charakterem lokality a podmínkami a limity v ní stanovenými nebo je jiným způsobem v rozporu s cíli a úkoly územního plánování.
71. Dle § 20 PSP měl žalovaný přihlédnout k charakteru území. Žalovaný i dotčené orgány však charakter území posoudili nesprávně. Žalovaný dle žalobce rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný měl dle § 20 odst. 1 PSP při umisťování záměru přihlédnout k půdorysným rozměrům okolních staveb, nikoliv k zastavěnosti pozemků.
72. Stavební úřady dle žalobce nesprávně posoudily charakter lokality, neboť jej neurčily odvozením od převažujícího způsobu zastavění této lokality, který se žalobce snaží zachovat, nýbrž od několika extenzivních staveb, které se již v lokalitě nacházejí. Stavební úřady dle žalobce nedostatečně zjistily skutkový stav.
73. Rovněž žalobkyně namítá rozpor stavby s urbanistickým charakterem území. Stavba dle žalobkyně převyšuje okolní zástavbu z hlediska své zastavěné plochy. Stavba dle žalobkyně nerespektuje dvorní čáru stanovenou zástavbou podél ulice N. ani stavební čáru ulice N. (k námitce stavební čáry viz níže). Stavba též dle žalobkyně nadměrně zabírá stávající zeleň. Žalobkyně považuje za nepřípustné „srůstání“ zástavby ulice N. a ulice K V..
74. Stavebníci ve vyjádření uvádí, že soulad s územním plánem potvrdil prvostupňový orgán územního plánování a přezkoumalo jej i MMR. Žádný z těchto orgánů nesdílí názor žalobců, že by záměr odporoval územnímu plánu a byl v rozporu s charakterem území. Dům je navrhován na pozemku, který tvoří krajní sekci řadové zástavby. Ustoupení v nárožních

sekcích je vidět i u protějšího domu č. popis. 190 na řešené křižovatce ulic N. a N. Ž. a koresponduje s umístěním původního rodinného domu č.p. X na řešeném pozemku. Zároveň je dodrženo umístění již povoleného vjezdu na pozemek, který vychází z nedávné rekonstrukce ulice N. Ž.. Objekt je tedy usazen na pozemku tak, že svou hmotou přibližně odpovídá rodinnému dvojdomu a směrem do ulice K V. navazuje na stavební čáru již realizovatelných rodinných domů v druhé frontě. Uliční čára je zachována oplocením. Objemově záměr odpovídá umístění na rohového pozemku, a proto je akceptovatelný a realizovatelný. Stavebníci nesouhlasí s tvrzením žalobců, že záměr se zcela vymyká běžné a převažující zástavbě v lokalitě. Povolená není jedinou stavbou s plochou střechou v dané lokalitě. Povolená stavba je navržena s 2NP. V dané lokalitě se nacházejí stavby se 2NP, ale výjimečně i vyšší, s 3NP. Povolená stavba má maximální výšku po atiku střechy 7,43 m. Výška staveb v dané lokalitě se podle ÚAP pohybuje v hladině 6-9 m, popřípadě v hladině do 6 m, ojedinele se zde nacházejí objekty vyšší, avšak v '' takovém případě se jedná o stavby veřejné vybavenosti jako např. škola nebo kostel. V souladu s § 25 PSP je možné stanovit pro bližší okolí stavby v dané lokalitě výškovou hladinu II 0-9 m. Konkrétní lokalita nedosahuje z hlediska urbanistické struktury a architektonického pojetí existujících staveb takových kvalit, aby měla být chráněna či vyžadovala u novostaveb replikaci svého pojetí, existenci takového charakteru koneckonců netvrdí ani žalobci. Zastavěná plocha pozemku se rovněž nevymyká existující zástavbě. Záměr se nevymyká ani odstupovým vzdálenostem.

75. Odborné posudky předložené žalobci považují stavebníci za tendenčně zpracované. Zpracovatelé si zcela subjektivně vymezili pro porovnání staveb nepřezkoumatelná kritéria, která odůvodňují vhodností na základě vlastní úvahy.
76. Soud se nejprve zabýval námitkou obou žalobců, že záměr je v rozporu s § 20 PSP. Dle tohoto ustanovení „*při umísťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.*“ Navrhovaná stavba dle žalobců nerespektuje půdorysné rozměry okolních staveb.
77. Žalobce konkrétně namítá, že okolní stavby mají zastavěnou plochu v rozmezí cca 90–160 m². Stávající dům na pozemku parc. č. Y zaujímá dle žalobce zhruba 170 m². Zastavěná plocha navrhované stavby by měla činit cca 330 m², což je více než trojnásobek oproti zastavěným plochám sousedních domů a stávajícího domu na jednom z pozemků záměru. Žalobce namítá, že stavební úřad a orgán územního plánování nesprávně vycházel z velikosti pozemku a míry jeho zastavění namísto půdorysných rozměrů okolních staveb. Žalobkyně považuje za nerelevantní srovnání rozměrů navrhované stavby se stavbami plnícími veřejné funkce, konkrétně s domem č. p. X, který je radnicí, a domem č. p. 97, který byl dříve školou. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že „*se ve smyslu daného ustanovení porovnávají hmoty zástavby, ať už jsou jednotlivé bloky tvořeny jednou nebo více samostatnými stavbami.*“
78. Dle žalobkyně se má dle § 20 PSP při umísťování staveb přihlížet k půdorysným rozměrům okolních staveb, nikoliv k půdorysným rozměrům „*hmot zástavby*“. Žalovaný dle žalobkyně porovnával výměru stavby s půdorysně největšími stavbami v okolí a stavby s menší zastavěnou plochou opominul. Svou námitku podporuje posudkem Ing. arch. H., dle kterého „*[p]řibližná půdorysná plocha jednoho objektu v blocích 1-5 je 143,48 m² přičemž ve všech blocích je míra zastavěnosti obdobná.*“ Odkaz žalovaného na závazné stanovisko MMR nemá dle žalobkyně právní význam, neboť Ministerstvo pro místní rozvoj vystupující v řízení jako orgán územního plánování není příslušné k přezkumu souladu záměru s požadavky právních předpisů provádějících stavební zákon.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

79. Žalobkyně upozornila na skutečnost, že žalovaný uvažoval chybné hodnoty zastavěných ploch okolních domů.
80. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že: „Ve vymezené lokalitě, a to s ohledem na její rozsah zejména v bližším území stavby v západní části této lokality, se nacházejí jak jednotlivé stavby, tak i části řadové zástavby, které **mají obdobnou nebo i větší hmotu**. Jedná se např. o jednotlivé samostatně stojící objekty č. p. X se zastavěnou plochou 215 m², č. p. X se zastavěnou plochou 231 m², č. p. X se zastavěnou plochou cca 250 m², č. p. X se zastavěnou plochou 273 m², č. p. X se zastavěnou plochou cca 361 m², č. p. X se zastavěnou plochou 292 m², kdy tyto objekty jsou rodinnými domy nebo jinými objekty pro bydlení a dále o objekty jejichž funkční náplň je jiná než bydlení, např. objekty č. p. X se zastavěnou plochou cca 660 m², č. p. X o zastavěné ploše 360 m² a dále objekty tvořící řadovou zástavbu.“
81. Žalobkyně odkázala na skutečné hodnoty uvedené v Registru územní identifikace:
82. Skutečná zastavěná plocha domu č. p. X dle Registru územní identifikace činí 258 m², nikoliv 361 m², jak uvádí žalovaný.
83. Skutečná zastavěná plocha domu č. p. X dle Registru územní identifikace činí 144 m², nikoliv 250 m², jak uvádí žalovaný.
84. Skutečná zastavěná plocha a domu č. p. X činí cca 140 m², nikoliv 292 m², jak uvádí žalovaný. Výměra 292 m², kterou uvádí žalovaný, je výměrou celého pozemku p. č. X, který však není celý zastavěn.
85. Skutečná zastavěná plocha domu č. p. X též neodpovídá a je nižší než žalovaným uváděných 151 231 m². Tento údaj odpovídá výměře celého pozemku D, který však není celý zastavěn.
86. Výše uvedené přitom nejsou průměrné okolní stavby, ale půdorysně největší stavby v okolí.
87. Ve vyjádření k této námitce žalovaný uvedl, že výměry uvedl na základě veřejně dostupných údajů z katastru nemovitostí a případně z měření ploch v mapových podkladech se znázorněním leteckých pohledů. Takovéto měření půdorysných ploch není dle žalovaného zcela přesné a může vykazovat odchylky v desítkách m². Tyto nepřesnosti dle žalovaného nemohou mít za následek povolení stavby, která by nadměrně přesahovala svými rozměry další stavby v daném území.
88. Žalovaný tedy připustil, že při posuzování půdorysných rozměrů okolních staveb nevycházel z Registru územní identifikace, a že odchylky od skutečných velikostí zastavěných ploch okolních domů mohou být v desítkách m².
89. Soud ověřil, že hodnoty zastavěných ploch okolních domů uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí nejsou v souladu ani s hodnotami uvedenými v závazném stanovisku Ministerstva pro místní rozvoj, které je obsaženo ve správním spise. I tyto hodnoty výše uvedených staveb jsou v řádu desítek m² nižší, než uvádí žalovaný.
90. Soud tedy zjistil, že žalovaný při přihlédnutí k půdorysným rozměrům okolních domů vycházel z chybných údajů, které se od skutečných údajů liší v řádu desítek m². Tento rozdíl soud nepovažuje za nezanedbatelný.
91. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný při přihlédnutí k půdorysným rozměrům okolních staveb vycházel z chybných údajů, které se od skutečných rozměrů okolních staveb nezanedbatelně liší. Velikostí výše uvedených domů k bydlení v rozmezí 231-361 m² žalovaný odůvodnil svůj závěr, že ve vymezené lokalitě se vyskytují stavby, které mají „**obdobnou nebo i větší hmotu**“ než posuzovaný záměr. Žalovaný tedy vycházel z nesprávných hodnot, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tato vada mohla mít vliv na výsledek jeho posouzení přípustnosti záměru o zastavěné ploše 330 m². Z tohoto důvodu zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. Žalovaný proto v dalším posouzení zohlední skutečné půdorysné rozměry okolních staveb a na jejich základě opětovně zhodnotí, zda umístění záměru splňuje požadavky § 20 PSP.

92. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonné posouzení souladu záměru s § 20 PSP by bylo předčasné zabývat se v soudním řízení též posouzením souladu záměru s územním plánem. Obě otázky žalobci propojují a k oběma předkládají tytéž posudky (viz výše). S ohledem na to, že žalovaný se bude souladem záměru s charakterem území dále zabývat, soud považoval za nadbytečné provádět důkaz výše uvedenými posudky (Ing. arch. H., a PRO-PLANS).
93. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při posuzování souladu záměru s § 20 PSP analyzoval území a stávající zástavbu z různých hledisek, jako jsou zastavěná plocha stavbou, výška stavby, vztah stavby k veřejným prostranstvím. Dále uvedl, že zástavba může být charakteristická také mírou zastavění pozemků jednotlivých staveb umístěných v zahradách. Z tohoto důvodu bral v potaz procento zastavěnosti pozemků staveb v území jako jedno z kritérií. Dospěl však k závěru, že toto kritérium není pro danou lokalitu určující a že navržený záměr se procentuální zastavěností pozemku nevymyká zastavěnosti v daném území.
94. Dle žalovaného smyslem § 20 PSP je, aby se navrhovaly stavby, které svými parametry vhodně reagují na území, ve kterém jsou umístovány. Kdyby se měl dle žalovaného průměr počítat ze zastavěné plochy, zastavěnosti pozemku nebo výšky všech staveb v daném území, znamenalo by to, že by se v tomto území již nemohly umisťovat jiné stavby než stavby průměrných parametrů. Žalovaný dále uvedl, že není rozhodné, zda je daná stavební hmota tvořena jedním nebo více objekty, důležitý je celkový pohled. Ve vymezené lokalitě se dle žalovaného nacházejí jednotlivé stavby i části řadové zástavby, které mají obdobnou nebo i větší hmotu.
95. Soud souhlasí s žalovaným, že navrhovaný záměr není třeba porovnávat pouze s jednotlivými stavbami stejného funkčního využití. Žalovaný tak nepochybil tím, že zohlednil i stavby, které nejsou rodinnými domy.
96. Soud souhlasí s žalobkyní v tom, že k posouzení souladu záměru s § 20 PSP je příslušný sám stavební úřad. Rovněž MMR ve svém závazném stanovisku na str. 6 uvádí, že „[p]osouzení souladu záměru s urbanistickou strukturou a charakterem území provedené výše dle kritérií sledovaných orgánem územního plánování nenabrazuje posouzení souladu záměru dle § 20 PSP prováděné stavebním úřadem.“
97. Dané však dle soudu neznamená, že by stavební úřad nemohl k závěrům MMR přihlédnout rovněž při posuzování požadavků plynoucích ze stavebního zákona. MMR v závazném stanovisku posuzovalo, zda navrhovaný záměr v předmětném území nepředstavuje rozsáhlou stavební činnost. Při tomto posouzení zohledňovalo mimo jiné podlažnost a zastavěnou plochu objektů v daném území, tj. zabývalo se půdorysnými rozměry staveb nacházejících se ve vymezené lokalitě. Je však třeba mít na paměti, že MMR při posouzení rozsáhlé stavební činnosti zohledňuje širší územní souvislosti, zatímco stavební úřad by při posouzení souladu záměru s § 20 PSP měl přihlížet k půdorysným rozměrům staveb nacházejících se v okolí navrhovaného záměru.
98. Soud shrnuje, že žalovaný posuzoval záměr stavebníků ve vztahu k největším stavbám v okolí. Při posuzování jejich velikosti se však dopustil chyby, když vycházel z nesprávných

údajů. Soud přisvědčil žalobcům, že žalovaný velikost okolních domů významně nadhodnotil, když v jednotlivých případech vycházel z hodnot vyšších až o přibližně 150 m². Jde o závažné pochybení, neboť žalovaný u jednotlivých domů uvažoval až dvojnásobek jejich skutečné velikosti. Závěry žalovaného tedy neodrážejí situaci v území, a jeho úvahy nemohou z tohoto důvodu obstát. Soudu proto nezbylo, než věc vrátit žalovanému k novému posouzení.

Soulad s vyhláškou č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území

99. Žalobkyně dále namítá, že stavební úřad ani žalovaný neprovedli přezkum souladu návrhu s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Žalobkyně uvádí, že nařízení PSP není ve vztahu speciality k vyhlášce č. 501/2006 Sb., jak se domnívá žalovaný, neboť vyhláška je obecně závazným právním předpisem publikovaným ve Sbírce zákonů, zatímco nařízení PSP je pouze právním předpisem územního samosprávného celku, který musí být s obecně závaznými právními předpisy v souladu. Žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 57/2017-317, dle kterého „[v]ztah speciality nařízení obce v přenesené působnosti k právnímu předpisu ministerstva tak nemůže vzniknout, neboť norma nižší právní síly nemůže být speciální k normě vyšší právní síly.“
100. Žalovaný považuje rozsudek č. j. 3 A 57/2017-317 za rozporný s judikaturou NSS a rozhodovací praxí odlišných senátů Městského soudu v Praze. Upozorňuje na skutečnost, že NSS rozsudkem ze dne 6. 10. 2023, č. j. 2 As 311/2021-119, rozsudek č. j. 3 A 57/2017-317 a rozhodnutí žalovaného v žalobou napadené části zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dle žalovaného se vyhláška č. 501/2006 Sb. v projednávaném případě nepoužije, neboť je na území hl. m. Prahy neaplikovatelná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavební úřad i žalovaný posuzovali souladu navrhovaného záměru podle PSP. Své závěry podpořil odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2017, č. j. 10 A 142/2015, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62. Dle zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu

„oba podzákoné právní předpisy (vyhláška č. 501/2006 Sb. a vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy) byly vydány na základě zmocnění daného zákonem; v případě vyhlášky č. 501/2006 Sb. na základě zmocnění zakotveného ve stavebním zákoně a v případě vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na základě zmocnění zakotveného v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (obdobné zmocnění pro hlavní město Prahu je zakotveno i ve stavebním zákoně). Vyhlášky si nekonkurují, neboť první z nich upravuje poměry obecně a druhá jmenovitě na území hlavního města Prahy. Tím, že hlavní město Praha přijalo svou vlastní právní úpravu, vyloučilo použití obecného právního předpisu na svém území. Na uvedeném nic nemění ani to, že vyhláška č. 501/2006 Sb. sama svou územní působnost neomezuje. Územní omezení vyhlášky č. 501/2006 Sb. totiž provedl zákonodárce ve stavebním zákoně, jak správně uvedl městský soud. Nekonkurují-li si vyhlášky, je bezpředmětné posuzovat, zda si vzájemně protirečí, a případně aplikovat kolizní pravidla. Stěžovatelčin případ tak bylo nutno posuzovat podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, protože se i likvidace dešťových vod řídila požadavky stanovenými ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, nikoliv ve vyhlášce č. 501/2006 Sb.“

Žalovaný dle soudu správně uvedené závěry NSS aplikoval rovněž na posuzovaný případ. Územní omezení vyhlášky č. 501/2006 Sb. provedl zákonodárce i ve vztahu k nařízení PSP,

a to stavebním zákonem č. 183/2006 Sb., když v něm zakotvil obdobné zmocnění pro hlavní město Prahu.

Zdejší soud již setrvale judikuje, na území hl. m. Prahy se uplatní jen PSP vydané na základě zmocnění v § 194 písm. e) stavebního zákona, nikoli obecná úprava představovaná vyhláškou č. 501/2006 Sb (viz např. rozsudek ze dne 22. 5. 2023, č. j. 18 A 67/2022-129). Pokud Praha přijala svou vlastní právní úpravu a tím vyloučila použití obecného předpisu na svém území, ten se na území hl. m. Prahy nevztahuje (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62, srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2022, č. j. 18 A 111/2021 - 110).

Jak již soud uvedl v rozsudku z 26. 9. 2023, sp. zn. 10 A 75/2022, PSP jsou speciálním prováděcím právním předpisem ke stavebnímu zákonu, který zvláště pro území hlavního města Prahy upravuje otázky územního plánování a výstavby, jež jsou pro zbytek území České republiky upraveny vyhláškami Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Právní úprava v pražských stavebních předpisech je nejen speciální vůči obecné celostátní úpravě, ale je také komplexní v tom smyslu, že celostátní úpravu nahrazuje v plném rozsahu, takže při účinnosti pražských stavebních předpisů se vyhlášky č. 501/2006 Sb. a 268/2009 Sb. na území hl. m. Prahy nepoužijí. Žalobkynin poukaz na nesplnění podmínek § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. tak nemůže být přílehlavý, neboť požadavky na umístění stavby určují pražské stavební předpisy, nikoliv jmenovaná vyhláška.

Žalovaný neměl povinnost posuzovat soulad návrhu s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., nýbrž s nařízením PSP, což učinil. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

101. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, *„skutečnost, že stavební záměr je situován do stabilizovaného území, neznamená, že by v tomto území nebylo možné umísťovat novostavby. Pozemky záměru jsou zahrnuty do zastavitelného území, kde je možné provádět změny stávajících staveb (nástavby, přístavby a stavební úpravy), stávající stavby nahrazovat stavbami novými s odlišnými stavebními parametry nebo umísťovat novostavby.“* Ministerstvo v závazném stanovisku dostatečně podrobně posoudilo soulad záměru s územně plánovací dokumentací z hlediska umístění stavby ve stabilizovaném území. Nejvyšší správní soud upozorňuje že *„správní soudy svým rozhodováním nemohou nijak nahrazovat odborné závěry správních orgánů, nejsou jakýmsi dalším stupněm stavebních úřadů.“* (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 As 238/2022-49). Soud tedy nepřisvědčil námitce rozporu záměru s charakterem území.

Nepřezkoumatelnost společného povolení

102. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost společného povolení, neboť jeho výrok jasně a nezaměnitelně neidentifikuje projektovou dokumentaci, na základě níž má být stavba provedena. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2013, č. j. 11 A 115/2012-57 týkající namítané vady. Žalovaný dle žalobkyně uznal důvodnost dané námítky, avšak jím provedené doplnění podmínky č. 1 je též neurčité. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou dle žalobkyně zmatečná, neurčitá a odporují § 68 odst. 2 správního řádu, neboť výrok rozhodnutí je neurčitý a úplný.
103. Žalovaný s tvrzením žalobkyně nesouhlasí. Žalovaný změnou podmínky č. 1 pro provedení stavby společného rozhodnutí k námitce žalobkyně upřesnil údaje identifikující projektovou dokumentaci, podle které má být stavba provedena. Byť byly revidovány jen její některé výkresy, jsou tyto součástí dokumentace z 11/2019. Nejsou tudíž pochybnosti o tom, že

platná je dokumentace z 11/2019 a revidované výkresy v ní vložené, jež jsou její nedílnou součástí.

104. Žalovaný výrokem písm. E napadeného rozhodnutí změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí tak, že v podmínce č. 1 pro provedení stavby za slova „*Stavba bude provedena podle předložené projektové dokumentace*“ vložil slova „z 11/2019, číslo zakázky 2019037, revidované v 01/2020 (REV. 01) a v 03/2023 (REV.02),“.
105. Soud výše uvedenou změnu výrokové části prvostupňového rozhodnutí shledává přezkoumatelnou. Ze současného znění podmínky č. 1 jasně plyne, že podkladem pro provedení stavby je dokumentace zhotovená v listopadu 2019 včetně jejích revidovaných částí z roku 2020 a 2023. Námitka nepřezkoumatelnosti společného povolení tedy není důvodná.

Absence náležitostí společného povolení

106. Žalobkyně namítá, že výrok společného rozhodnutí neobsahuje vzdálenost stavby od sousedních pozemků a od sousedních staveb včetně domu žalobkyně. Rozhodnutí je v rozporu s § 13a odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dle kterého „[s]polečné povolení, kterým se schvaluje stavební záměr, obsahuje umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb“.
107. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2009, č. j. 30 Ca 148/2008-144, který zrušil rozhodnutí o umístění stavby, neboť „tím, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje všechny uvedené náležitosti, žalobcům též znemožňuje v úplnosti se vyjádřit ke všem vadám navrhované stavby a rozhodnutí, jež ji umístuje“.
108. Žalobkyně uvádí, že žalovaný se sice pokusil vadu společného povolení odstranit, avšak neuvedl, jakým způsobem určil minimální vzdálenost navrhované stavby a domu žalobkyně. V dokumentaci stavby se dle žalobkyně tato minimální vzdálenost neuvádí. Žalobkyně se domnívá, že vzdálenost „min 9,02 m“ určil žalovaný jako součet dvou kót vyznačených na kolmici vztyčené od fasády navrhované stavby směrem k domu žalobkyně. To však není nejkratší vzdálenost mezi oběma stavbami. Odstupové vzdálenosti se dle žalobkyně měří na nejkratší spojnici mezi stavbami, což je v daném případě roh zalomení západní fasády navrhované stavby a roh přístavby (zádveří) domu žalobkyně.
109. Žalovaný uvádí, že žalobkyní namítaný nedostatek zhojil změnou podmínky č. 1 pro umístění stavby tím, že upřesnil umístění novostavby na pozemku uvedením minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Žalovaný upřesnil umístění novostavby na pozemku uvedením minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Tyto údaje žalovaný zjistil z řádně okótovaného výkresu C.04 Koordinační situace, kterým stavebníci na základě podaného odvolání projektovou dokumentaci v odvolacím řízení doplnili. Z výkresu C.04 Koordinační situace z 11/2019, revidovaného v 03/2023 (REV.02), s doplněnými kótami odstupů navržené stavby od sousedních staveb a hranic pozemků stavby, je dle žalovaného patrné, že minimální vzdálenosti navrhované stavby od společné hranice pozemků parc. č. Y a B v k. ú. X je 5,28 m a její minimální vzdálenost od objektu č. p. C v k. ú. X je 9,02 m. Žalovaný uznává, že minimální vzdálenost 9,02 m „není nejmenší vzdáleností obou objektů podle geometrie“. Nepovažuje však za jasně definující určovat nejmenší vzdálenost pouhou spojnici, jejíž přesnou polohu nejde v prostoru k ničemu jednoznačně vztáhnout, jako to lze v případě minimální vzdálenosti objektu od hranice pozemku, která je určena kolmicí, tedy v prostoru právě svou kolmostí k definované čáře v území jasně určenou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalovaný uvádí, že minimální vzdálenost 9,02 m představuje minimální hodnotu, kterou nelze překročit a která platí pouze současně se splněním minimální stanovené odstupové vzdálenosti od hranic pozemků. Smyslem stanovení podmínek umístění není stanovit přesné absolutní hodnoty s přesností na jednotky centimetrů, ale stanovit v případě odstupů minimální hodnoty vzdálenosti, které nesmí být překročeny.

110. Žalobkyně v replice namítá, že údaj uvedený žalovaným určený kolmicí není jasný, neboť žalovaný neuvedl, v jakém místě je daná kolmice vztyčena. Dle žalobkyně lze při vztyčení kolmice na různých místech dostat tři různé údaje.
111. Soud ověřil jednotlivé vzdálenosti dle výkresu C.04 Koordinační situace revidovaného v březnu 2023 (REV.02).
112. Soud dává za pravdu žalobkyni, že z výkresu C.04 není zjevná minimální vzdálenost záměru od hranice pozemku žalobců, ani minimální vzdálenost od domu žalobců.
113. Pokud jde o vzdálenost záměru od pozemku žalobců, výkres C.04 obsahuje vyznačení vzdálenosti 5,28 m. Nijak z něj však nevyplývá, že by šlo o vzdálenost nejkratší. Je naopak bez bližšího měření seznatelné, že o nejkratší vzdálenost nejde. První odstoupení západní fasády domu začíná 5,76 m od hranice pozemku a postupně se k této hranici přibližuje. Největšího přiblížení dosahuje v rohu, kde začíná druhé odstoupení západní fasády domu. V tomto rohu však vzdálenost od pozemku žalobců vyznačena není.
114. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že rozdíl v jím stanovené minimální vzdálenosti a ve skutečné nejkratší vzdálenosti bude toliko v řádu několika centimetrů. To však nic nemění na tom, že jím stanovenou minimální vzdálenost od hranice pozemku není prakticky možné dodržet.
115. Pokud jde o vzdálenost od domu žalobců 9,02 m, žalovaný sečetl vzdálenost 5,28 m k hranici pozemku a vzdálenost 3,74 m k domu žalobkyně. Již z důvodu použití nesprávné vzdálenosti 5,28 metru k hranici pozemku (viz výše) je tento způsob výpočtu nesprávný. Soud nadto dává za pravdu žalobkyni, že není zřejmé, ze které ze tří možných kolmic žalovaný vycházel. Sám žalovaný pak uznává, že skutečná vzdálenost obou staveb může být „podle geometrie“ nižší než jím stanovená minimální vzdálenost.
116. Soud dospěl k závěru, že námitka nepřesnosti v určení vzdálenosti záměru od hranice pozemku a od domu žalobců je důvodná. Žalovaný v dalším řízení určí skutečnou vzdálenost záměru od hranice pozemku a od domu žalobců.

Nedodržení stavební a dvorní čáry

117. Žalobci dále namítají nedodržení stavební čáry.
118. Podle § 21 odst. 3 PSP „(...) se v území uplatní převážně stavební čára:
- a) uzavřená, která vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku, 1. jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat a 2. která musí být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná;
 - b) otevřená, která vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku, 1. jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat a 2. která nesmí být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná, anebo
 - c) volná, která vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku, 1. jejíž zástavba může libovolně ustupovat a 2. která může být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná“.
119. Podle § 22 odst. 3 písm. a) PSP „[s]tavby se umísťují v souladu se stavební čarou podle § 21. Není-li vymezena územním nebo regulačním plánem, platí, že: a) ve stabilizovaném území se stavební

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

čára odvozuje z územní studie nebo z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím; nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou“.

120. Územní studie v dané lokalitě stavební čáru nevymezuje, stavební čára se tudíž vyvodí z převažujícího charakteru zástavby.
121. Dle žalobců orgány nesprávně vyhodnotily, že stavební čára ulice N. není stavební čarou otevřenou, nýbrž volnou. Orgány posoudily stavební čáru jako volnou výhradně na základě skutečnosti, že jeden objekt od jinak jednotné čáry ustupuje. Takový postup není v souladu s § 22 odst. 3 písm. a) PSP, jelikož stavební čára se má určovat na základě převažujícího charakteru zástavby, nikoliv dle v minulosti učiněných excesů z tohoto pravidla. Nelze brát ohled na to, že původní objekt od stavební čáry ustupuje a že některé jiné objekty se od stavební čáry rovněž odchyľují. Dle žalobce právní předpisy ani územní plán nestanoví žádný požadavek na odstupovou vzdálenost stavby odpovídající odstupové vzdálenosti objektu č. p. 190 na rohovém pozemku v navazujícím bloku zástavby při ulici N..
122. Žalobkyně k nerespektování stavební čáry uvádí, že na povaze stavební čáry v ulici nemění nic ani tvrzení obsažené v dokumentaci, dle kterého se jedná o krajní sekci řadové zástavby, ani odkaz na dům na druhé straně ulice N. Ž., neboť ten dle žalobkyně stavební čáru taktéž nerespektuje. Žalobkyně uvádí, že nerespektování stavební čáry se dotýká jejích vlastnických práv, neboť takto navrhovaná stavba je více posunuta do zahrady před nemovitostí žalobkyně. Dle žalobkyně žalovaný napadené rozhodnutí vydal v rozporu s § 21 a § 22 PSP, § 94o odst. 1 písm. a) a § 94p odst. 2 stavebního zákona, § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 7 správního řádu a čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně namítá nerespektování § 22 odst. 1 PSP, dle kterého se stavby umisťují v souladu s uliční čarou.
123. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stavební čára definuje jednak možnost ustoupení zástavby od hranice zastavění a jednak rozsah a míru zastavění hranice zastavitelné části bloku, které musí nesmí nebo může být souvislé a úplné. Podle těchto parametrů jsou § 21 odst. 3 PSP stanoveny 3 základní typy stavební čáry, a to stavební čára uzavřená, jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat, která musí být celé své délce souvislé a úplně zastavěná, stavební čára otevřená jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat, a která nesmí být v celé své délce souvislé a úplně zastavěná a stavební čára volná, jejíž zástavba může libovolně ustupovat, a která může být v celé své délce souvislé a úplně zastavěná. Pokud není stavební čára vymezená v územně plánovací dokumentaci postupuje se následovně.
124. Ve stabilizovaném území, při doplňování jednotlivých staveb v existujících ulicích, kde je charakter prostředí jasně čitelný, lze stavební čáru odvodit ze stávající situace. Pro určení polohy se vychází z polohy okolních staveb, zpravidla v celé délce uliční fronty stavebního bloku. Přestože lze běžně čáru z okolní zástavby odvodit, existují i území s charakterem, který je kombinací různých druhů a principů zástavby v takovém detailu, že typ stavební čáry není možné zcela jednoznačně určit. V takových případech se pro umístění nové stavby považuje stavební čára za čáru volnou, tedy takovou, která umožňuje nejširší škálu způsobů umístění stavby. Určení stavební čáry jako stavební čáry volné ještě neznamená možnost umístit stavbu kdekoli na pozemku, bez ohledu na navazující zástavbu. Při posuzování umístění stavby na pozemku ve stávajícím stabilizovaném území je nutno přihlížet k charakteru území a při umisťování stavby respektovat způsob, jakým jsou okolní pozemky využívány, jaký je vztah zástavby k veřejnému prostranství nebo jaký je obvyklý způsob zastavování okolních pozemku směrem do vnitrobloku. To vše samozřejmě i ve vazbě na polohu pozemku ve

stavebním bloku, kdy např. často u krajních, rohových pozemků je třeba brát v úvahu i navazující zástavbu v sousedním bloku zástavby.

125. Dle žalovaného v daném případě nelze stavební čáru ve stavebním bloku, do kterého je stavba umístována směrem k ulici N. určit jako uzavřenou [(§ 21 odst. 3 písm. a) PSP], jelikož zde nejsou splněny parametry, že zástavba musí být souvisle a úplně zastavěná v celé délce uliční fronty, ani že nesmí nikde ustupovat (v současnosti od uliční čáry ustupuje objekt č. p. G v k. ú. X). Rovněž tak není možné stavební čáru určit jako stavební čáru otevřenou [(§ 21 odst. 3 písm. b) PSP], jelikož zde nejsou splněny parametry, že zástavba nesmí být celé své délce souvisle a úplně zastavěná, a že nesmí nikde ustupovat. Žalovaný tedy stavební čáru posoudil jako volnou [(§ 21 odst. 3 písm. c) PSP]. Žalovaný dodal, že § 20 PSP stanoví, že samotná stavba, ale i její poloha vůči veřejnému prostranství musí odpovídat místním poměrům. Stavební úřad proto shledal jako žádoucí, aby stavba dodržovala odstupovou vzdálenost od uliční čáry odpovídající odstupové vzdálenosti objektu na protilehlém rohu bloku zástavby přes ulici.
126. Stavebníci uvedli, že pokud by soud přistoupil na žalobcův výklad, mohla by být až na výjimky každá stavební čára prohlášena za otevřenou a volná stavební čára by se stala nadbytečnou. V případě, že by 49 % zástavby odstupovalo, by se dle žalobcovy argumentace stavební čára posoudila jako otevřená, neboť 51 % staveb by neodstupovalo.
127. Soud shledal, že žalovaný stavební čáru správně posoudil jako volnou. O otevřenou stavební čáru se v daném případě nejedná z následujících důvodů. § 21 odst. 3 písm. b) PSP u otevřené stavební čáry požaduje, od stavební čáry nikde neustupovala. Ve vymezeném bloku ustupuje stavba č. p. G na pozemku parc. č. H. Žalobci v tomto případě mají pravdu, že se jedná v dané zástavbě o výjimku a že převažující charakter zástavby je takový, že stavby od stavební čáry neustupují. Žalobci však opomíjí, že § 21 odst. 3 písm. b) stanoví pro otevřenou stavební čáru ještě druhou podmínku, dle které část bloku „*nesmí být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná*“. Z tohoto požadavku plyne, že při otevřené stavební čáře nevzniká řadová zástavba, ve které na sebe jednotlivé stavby navazují štíty, ale zástavba s mezerami mezi jednotlivými stavbami. V daném bloku na sebe navazují řadové domy na pozemcích parc. č. I, J a K. Mezery se nenacházejí ani mezi stavbami na pozemcích parc. č. L, M a N. O stejnou situaci se jedná také v případě staveb na pozemcích parc. č. O, P a Q.

[obrázek smazán v rámci anonymizace]

128. Z výše uvedeného plyne, že stavební čáru nelze posoudit jako otevřenou. Stavební čára odpovídá požadavkům volné čáry, pro kterou dle § 21 odst. 3 písm. c) PSP platí, že 1. zástavba může od stavební čáry libovolně ustupovat a 2. může být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná. Námitka žalobců je tedy nedůvodná.
129. Soud neshledává důvodnou ani námitku, že nelze zohledňovat to, že původní objekt od stavební čáry ustupuje, stejně jako dům na druhé straně ulice N. Ž.. Soud nevidí důvod, proč by stavební úřad neměl zohlednit dům č. p. R. Orientace navrženého záměru má směřovat do ulice N. Ž. a má být protilehlou stavbou k domu č. p. R.
130. Žalobkyně namítá, že stavební úřad nesprávně zamítl námitku nerespektování stavební čáry na základě toho, že požadavek „*je v přímém rozporu s požadavkem MČ a dříve specifikovaným požadavkem IPR*“. Dle žalobkyně nelze požadavky městské části (MČ) a Institutu plánování a rozvoje (IPR) upřednostňovat před požadavky PSP. Stavební úřad ani neuvedl, o jaký typ stavební čáry se jedná. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobkyně, že stavební úřad námitku

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nerespektování stavební čáry zamítl na základě toho, že rozhodné jsou požadavky MČ a IPR. Stavební úřad dle žalovaného dostatečně přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že neshledal rozpor stavby s § 22 odst. 1 a 3 PSP. Nedostatek spočívající v tom, že stavební úřad druh stavební čáry výslovně neurčil, byl dle žalovaného zhojen tím, že žalovaný v odvolacím řízení stavební čáru „doodůvodnil“ a posoudil ji jako volnou.

131. Soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl přesný typ stavební čáry, napadené rozhodnutí však již typ stavební čáry určuje.
132. Žalovaný svůj závěr o povaze stavební čáry dostatečným způsobem odůvodnil. Vycházel přitom z požadavků uvedených v § 21 a § 22 PSP.
133. Navrhovaná stavba dle žalobkyně nerespektuje ani dvorní čáru a obvyklou hloubku zastavění. Žalovaný k této námitce uvádí, že PSP pojem „dvorní čára“ nezná, a tudíž jej nedefinuje. Dodává, že z urbanistického hlediska byla původní hloubka zastavění pozemků u navazujících staveb při ulici N. již porušena tím, že v původně nezastavěných částech pozemků byla při ulici K V. umožněna další výstavba (např. objekty na pozemcích parc. č. A a 597/3 v k. ú. X).
134. Soud považuje námitku žalobkyně ohledně nerespektování dvorní čáry za neodpostatněnou. Jak žalovaný uvedl, PSP tento požadavek neupravují. Záměr má být umístěn na pozemcích parc. č. Y a Z v k. ú. X, což jsou jediné pozemky v daném bloku hraničící současně s komunikacemi N. Ž., N. a K V.. Správní orgány řádně odůvodnily, že záměr není z urbanistického hlediska nepřijatelný.
135. Námitka není důvodná.

Nepřiměřené pohledové imise

136. Žalobci namítají, že z terasy ve 2. NP navrhovaného záměru bude přímý výhled do oken domu žalobce (do pracovny s ložnicí, do dětského pokoje a do kuchyně), čímž dojde k podstatnému snížení pohody bydlení nepřiměřeným a v lokalitě nadstandardním nárůstem pohledových imisí. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, podle kterého není nutné prokazovat konkrétní obtěžování pohledem, tedy není nutné čekat na to jak moc bude terasa užívána, ale postačí vysoký potenciál způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům a tím narušovat zavedený a legitimně očekávaný rozsah soukromí: „*Požadavek žalobkyně, aby vlastník sousední nemovitosti odstranil (§ 129 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006) stavební úpravy (zde terasu), jež umožňují ve vysoké míře zasahovat do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí v daném místě, je oprávněný bez ohledu na to, zda došlo ke konkrétním zásahům do práva žalobkyně na soukromí, či nikoliv. Rozhodující je skutečnost, že stavba terasy svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům narušila zavedený a žalobkyni legitimně očekávaný rozsah soukromí.*“
137. Žalovaný k námitce nepřiměřených pohledových imisí uvedl, že žalobci ji ve správním řízení neuplatnili. Argumentaci rozsudkem č. j. 4 As 97/2013-40 považuje za nepřijatelnou, neboť se jednalo o umístění stavby terasy jako přístavby stávajícího rodinného domu v řadové zástavbě přímo na hranici pozemků, nikoliv o novostavbu v sousedství, jejíž umístění nutně znamená snížení míry soukromí žalobce, což je ostatně zmíněno i v citovaném rozsudku NSS. Žalovaný uvedl, že možnost emisí pohledem do oken žalobců omezuje vzrostlá zeleň, zejména živý plot z neopadavé dřeviny, který brání bezprostřednímu obtěžování pohledem. Žalovaný dále upozornil, že navržená terasa je odsazena, a tudíž vzdálena 10,5 m od rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

domu žalobců, což nahlížení znesnadňuje. K nahlížení do oken kuchyně a pracovny ve východní fasádě objektu č. p. C žalovaný uvedl, že terasa je umístěna na jiné výškové úrovni, než jsou okna v přízemí objektu č. p. C, což možnost nahlížení do těchto oken značně eliminuje. Dle žalovaného nelze nahlížet ani do dětského pokoje se střešním oknem v šikmé rovině střechy. Výška podlahy v podkroví domu žalobců je dle žalovaného na vyšší výškové úrovni, než je úroveň nášlapné vrstvy terasy navrhované stavby.

138. Stavebníci též považují tuto námitku za neodůvodněnou. Namítají, že chybí jakékoliv srovnání nepřiměřenosti či nestandardního nárůstu imisí. Podle stavebníků je odstup záměru od oken žalobců cca 10,5 m naopak nestandardně vysoký v porovnání s odstupovými vzdálenostmi staveb typickými pro okolní zástavbu. K žalobcem odkazovanému rozsudku č. j. 4 As 97/2013-40 stavebníci uvádí, že v daném případě se jednalo o přístavbu na samé hranici pozemku. Stavebníci s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádějí, že až na zcela mimořádné situace, kdy výstavba záměrně směřuje k tomu, aby sousedy účelově obtěžovala, je v zásadě pouze na sousedech, aby se pohledům bránili. Dodávají, že mezi pozemkem žalobců a pozemky stavebníků existuje pohledová bariéra tvořená vzrostlou zelení.

139. Soud uvádí, že v daném případě se má navrhovaná stavba nacházet ve vzdálenosti více než 5 m od hranice pozemků a ve vzdálenosti cca 9 m od domu žalobců. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 4 As 216/2020-30, týkajícího se umístění stavby přímo na hranici pozemků

„Vlastníci stávajících nemovitostí nemají žádné garantované právo na neměnné poměry v území, mají právo na ochranu pouze před excesivními zásahy, které jsou obtěžující nad míru přiměřenou poměrům v daném místě. Každá stavba logicky způsobuje určité zatížení svého okolí. Po stávajících vlastnících okolních pozemků a staveb vůči plánovanému záměru tak lze spravedlivě požadovat, aby takové zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře z obecně vyžadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétní lokalitě.“

140. Problematikou imisí pohledem se zabývá také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016-28, dle kterého *„Pohled oknem na sousední nemovitost lze považovat za imisi (§ 1013 odst. 1 občanského zákoníku z roku 2012) jen v mimořádných případech; zásadně je na těch, kteří si připadají možným pohledem obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení zabránili ostatním hledět na svůj pozemek nebo do své nemovitosti.“*

141. Z judikatury správních soudů plyne, že relevantní je pouze mimořádné obtěžování. Navrhovaný záměr má představovat rodinný dům. V případě běžného užívání objektů k bydlení nedochází k zásahům do soukromí vlastníků sousedních rodinných domů nad přípustnou mírou. Lze očekávat, že k dotčení soukromí (např. pohledem či hlukem) by mohlo docházet pouze nahodile a ve zcela zanedbatelné míře. Z obsahu správního spisu je nadto zjevné, že pozemek žalobců je již v současné době vystaven pohledovým imisím z okolních domů.

142. K odkazu žalobkyně na rozsudek č. j. 4 As 97/2013-40 soud uvádí, že se jednalo o přístavbu stávajícího rodinného domu. Terasa se navíc nacházela nad úrovní stávající ohradní zdi přímo na hranici sousedního pozemku. Žalobkyně v dané věci tedy již legitimně počítala s určitou mírou soukromí, k jejímuž snížení došlo. Projednávaná věc se odlišuje v tom, že dochází k umístění nové stavby, která s sebou vždy logicky ponese určitou míru snížení soukromí. Žalobci nemohou legitimně očekávat, že se na sousedním pozemku určeném k výstavbě nikdy

žádný rodinný dům nepostaví. Soud zohlednil i značnou vzdálenost stavby od hranice pozemků a neshledal, že by byli žalobci z hlediska pohledových imisí mimořádně obtěžováni.

143. Námitka nepřiměřených pohledových imisí je tedy nedůvodná.

Překročení hlukových limitů

144. Žalobci dále namítají překročení hlukových limitů v důsledku provozu tepelného čerpadla. Žádají přezkoumání závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy soudem.

145. Hygienická stanice hl. m. Prahy vydala ve stavebním řízení souhlasné závazné stanovisko ze dne 8. 4. 2020 (dále jen „závazné stanovisko HSHMP“), které je součástí správního spisu. V závazném stanovisku stanovila podmínky souhlasu pro provoz technických a technologických zařízení objektu a pro provádění stavební činnosti, a to:

podmínku č. 1: „*Před zahájením užívání stavby bude předložen protokol o měření hluku, který prokáže, že v chráněném venkovním prostoru (okolních) staveb nebudou při provozu technických a technologických zařízení objektu (venkovní jednotka tepelného čerpadla) překročeny hygienické limity hluku.*“,

podmínku č. 2: „*Stavební činnost je třeba organizačně a technicky zajistit tak, aby v chráněném venkovním prostoru staveb nedocházelo při stavební činnosti k překročení hygienických limitů hluku.*“

146. Dle napadeného rozhodnutí musí být před zahájením užívání stavby prokázáno, že jsou dodrženy hygienické limity hluku pro venkovní prostředí staveb, v souladu s požadavkem č. 1 závazného stanoviska.

147. Žalobkyně považuje stanovisko HSHMP za nezákonné, neboť orgán ochrany veřejného zdraví vydal se stavbou souhlas bez doložení splnění požadavků na ochranu před hlukem. Dané nelze dle žalobkyně nahradit stanovením podmínky č. 1. Nepřekračování hlukových limitů při užívání stavby se má dle žalobkyně předložit a prokázat již při umístění a povolení stavby, nelze jej nahradit předložením měření hlukové zátěže až ve fázi před započítáním užívání stavby. Hygienická stanice hl. m. Prahy vydáním souhlasného závazného stanoviska dle žalobkyně porušila také § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a nařízení č. 272/2011 Sb. Záměr dle žalobkyně nesplňuje požadavky § 39 odst. 1 písm. d) a odst. 3, § 43 odst. 1, § 52 odst. 1 a 4 PSP. Stavební úřad a žalovaný nesplnili povinnost dle § 94o odst. 1 písm. a) a c), odst. 2 písm. a) a odst. 3 stavebního zákona. Žalobkyně žádá přezkum závazného stanoviska.

148. Žalobkyně uvádí, že důvodnost námítky ve správním řízení dokládala znaleckým posudkem zpracovaným soudními znalci Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, s. p., pobočka Teplice, Ing. P. R., Ph.D., v srpnu 2021. Dle žalobkyně žalovaný nezjistil skutečný stav věci, z těchto důvodů nechal žalobce v soudním řízení zpracovat další odborný posudek téhož ústavu (TAZUS), který dle žalobkyně prokazuje, že provozem tepelného čerpadla dojde k překročení hygienických limitů hluku.

149. Žalobkyně namítá, že projektová dokumentace záměru je nedostatečná a neúplná v souvislosti s ochranou proti hluku, nelze na základě ní prokázat splnění hygienických požadavků. Uvádí také, že posuzovaná projektová dokumentace je ve vztahu k základnímu požadavku č. 5 ochrana proti hluku zpracována vadně a bez zřejmé prevence veřejných zájmů.

150. Žalobci v soudním řízení předložili odborný posudek TAZUS ze dne 11. 12. 2023. Žalobci citují závěry na str. 19 odborného posudku TAZUS 2023: „*Na základě posouzení je hlediska*

základního požadavku č. 5 ochrana proti hluku část projektové dokumentace související s provozem tepelného čerpadla zjevně vadná (neúplná, nejednoznačná, nesprávná a nepřezkoumatelná), neboť neobsahuje žádné výpočty šíření hluku ve venkovním prostoru zpracované v kontrolovatelné podobě.“ a na str. 22: „Zásadní vadou je skutečnost, že navržené tepelné čerpadlo způsobí překračování hygienických limitů ve venkovním chráněném prostoru nejbližších staveb.“

151. Žalobkyně dále doložila nový znalecký posudek FAST VUT ve vztahu k ochraně proti hluku ze dne 26. 3. 2024.
152. Žalovaný ve vyjádření k požadavku žalobkyně na přezkum závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 8. 4. 2020 soudem uvádí, že žalobkyně proti tomuto závaznému stanovisku, jež bylo podkladem rozhodnutí, ve správním řízení nebrojila a nepožadovala jeho přezkum podle § 149 správního řádu.
153. K odbornému posudku TAZUS 2023 žalovaný uvádí, že není relevantní pro posouzení dopadu provozu tepelného čerpadla na okolí z hlediska hladiny hluku, jelikož počítal s jiným než skutečně navrženým umístěním tepelného čerpadla. Zpracovatel uvažoval umístění tepelného čerpadla ve volném prostoru. Podle projektové dokumentace však bude tepelné čerpadlo umístěno ve výklenku stavby, nikoliv ve volném prostoru. Čerpadlo bude přestřešeno přesahem druhého nadzemního podlaží a z bočních stran kryté dalšími konstrukcemi.
154. Stavebníci ve vyjádření uvádějí, že hladina hluku činí u navrhovaného čerpadla 42 dB ve vzdálenosti 5 metrů od zdroje. Pro srovnání uvádějí, že hladiny 40 dB dosahuje tlumený hovor, hladiny 50 dB pak dosahuje provoz na tiché ulici ve dne a hladiny 60 dB dosahuje běžná mluva (<https://www.earplugs.cz/tezka-veda/priklady-hladin-hluku/>). K požadavku žalobkyně na zpracování hlukové studie stavebníci uvádějí, že není obvyklé, aby dotčený orgán pro potřeby závazného stanoviska požadoval zpracování hlukové studie pro záměr stavby rodinného domu, pokud stavba nemá být situována v území s výrazně zvýšenými úrovněmi hluku (např. v blízkosti průmyslové zóny nebo velkých dopravních tepen) nebo nemá být určena k jinému účelu než k bydlení (např. domov pro osoby se speciálními potřebami, které mohou být na hluk citlivější). Hlukové studie se naopak obvykle zpracovávají pro větší stavební záměry, u kterých lze důvodně předpokládat zásadní narušení životního prostředí vlivem hlukových imisí (např. se jedná o průmyslové objekty).
155. Soud shledal námitky žalobců týkající se nadměrného hluku nedůvodnými.
156. Z napadeného rozhodnutí (str. 91) vyplývá, že tepelné čerpadlo je umístěno v rámci půdorysu objektu rodinného domu v místě severovýchodního rohu pod vystupující konstrukcí 2. nadzemního podlaží. Výdech tepelného čerpadla je tedy v místě severovýchodního nároží novostavby rodinného domu směrem od stavby, do zahrady mezi navrženou stavbou a přilehlými komunikacemi, ve vzdálenosti více než 25 m od rodinného domu č. p. C v k. ú. X ve spoluvlastnictví žalobců. Podle deklarovaných vlastností navrženého typu tepelného čerpadla je hladina hluku ve vzdálenosti 5 m od zdroje 42 dB. Požadavky ustanovení § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, jež stanovuje hygienické limity hluku v chráněném venkovním prostoru a v chráněném venkovním prostoru staveb, je nutné splnit ve vzdálenosti 2 m od nejbližších chráněných prostorů ve dne od 6 – 22 hod. 50 dB v LAeq8h, pro noční dobu od 22 – 6 hod. 40 dB v LAeq1h. Případné negativní vlivy tepelného čerpadla, vzhledem k jeho situování a vzdálenosti více než 25 m od rodinného domu žalobců, neovlivní její sousední nemovitost nad míru přiměřenou poměrům, pokud ji vůbec nějak ovlivní.

157. Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že akustické výpočty nebyly dotčeným orgánem ochrany veřejného zdraví do řízení požadovány vzhledem k malému rozsahu stavby rodinného domu o jedné bytové jednotce umístované v území, v němž nehrozí ani v budoucnu překročení hygienických limitů hluku. Pro provoz technických a technologických zařízení objektu, jmenovitě pro venkovní jednotku tepelného čerpadla, stanovil dotčený orgán ochrany veřejného zdraví, Hygienická stanice hl. m. Prahy, ve vydaném souhlasném závazném stanovisku podmínky, čímž je zajištěna ochrana proti hluku stanovená v ustanovení § 39 odst. 1 písm. d) PSP.
158. Soud nepřisvědčil námitce žalobců, že žalovaný měl povinnost požadovat akustické výpočty pro posouzení hluku z tepelného čerpadla, resp. hlukovou studii. Stavební úřad i žalovaný vycházeli ze souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví, které se vyjadřuje k hlukové zátěži v chráněném venkovním prostoru nejbližších okolních staveb. Případnému překračování hygienických limitů hluku mají zabránit výše uvedené povinnosti uložené stavebníkům závazným stanoviskem. Stavební úřad do podmínek pro provedení stavby převzal povinnost předložit před zahájením užívání stavby protokol o měření hluku, který prokáže, že v chráněném venkovním prostoru (okolních) staveb nebudou při provozu technických a technologických zařízení objektu (venkovní jednotka tepelného čerpadla) překročeny hygienické limity hluku. Námitka žalobců tedy není důvodná.
159. Soud neprovedl v soudním řízení předložený posudek TAZUS, předběžné vyjádření FAST VUT ani znalecký posudek FAST VUT. Vzhledem k povinnosti stavebníků stanovené podmínkou č. 1 doložit před zahájením užívání stavby protokol o měření hluku není třeba v tomto soudním řízení prokazovat, zda tepelné čerpadlo záměru překročí hlukové limity.
160. Znaleckým posudkem TAZUS zpracovaným v průběhu odvolacího řízení žalobci dokládali, že dokumentace stavby je vadná (neúplná, nejednoznačná, nesprávná a nepřezkoumatelná), a to zejména ve vztahu k nadměrnému hluku z tepelného čerpadla, dennímu a umělému osvětlení a oslunění. Žalovaný se k závěrům ohledně hluku z tepelného čerpadla obdařeným ve znaleckém posudku TAZUS doloženým v odvolacím řízení vyjádřil následujícím způsobem:

„Akustické výpočty pro pozemní dopravu nebyly do řízení vzhledem k malému rozsahu stavby rodinného domu o jedné bytové jednotce umístované v území, v němž nehrozí ani v budoucnu překročení hygienických limitů hluku dotčeným orgánem ochrany veřejného zdraví, požadovány. Z hlediska splnění požadavků na hygienické limity hluku záměr odborně posuzuje dotčený orgán ochrany veřejného zdraví, kterým je Hygienická stanice hl. m. Prahy, který pro potřeby společného řízení vydává závazné stanovisko. Dotčený orgán ochrany veřejného zdraví vzhledem k rozsahu záměru doložení akustické studie nepožadoval a po posouzení záměru vydal v rámci závazného stanoviska podmínky pro stavby, kterými zajistil dodržení hygienických limitů hluku při provozu stavby i během jejího provádění. Pro provoz technických a technologických zařízení objektu, jmenovitě pro venkovní jednotku tepelného čerpadla, stanovil dotčený orgán ochrany veřejného zdraví Hygienická stanice hl. m. Prahy ve vydaném souhlasném závazném stanovisku sp. zn. S-HSHMP 18304/2020, čj.: HSHMP 18304/2020 ze dne 8. 4. 2020, podmínku č. 1., jež zní: „Před zahájením užívání stavby bude předložen protokol o měření hluku, který prokáže, že v chráněném venkovním prostoru (okolních) staveb nebudou při provozu technických a technologických zařízení objektu (venkovní jednotka tepelného čerpadla) překročeny hygienické limity hluku.“. Pro stavební činnost stanovil tento dotčený orgán ve vydaném souhlasném závazném stanovisku podmínku č. 2., jež zní: „Stavební činnost je třeba

organizačně a technicky zajistit tak, aby v chráněném venkovním prostoru staveb nedocházelo při stavební činnosti k překročení hygienických limitů hluku.“. Tím je zajištěna ochrana proti hluku stanovená v § 39 odst. 1 písm. d) nařízení PSP.“

161. Žalobkyně považuje toto odůvodnění za nedostatečné, neboť podle ní měli stavebníci povinnost doložit ve stavebním řízení hlukovou studii.
162. Soud považuje výše citované odůvodnění za dostatečné.
163. Hygienická stanice hl. m. Prahy stanovila pro provoz technických a technologických zařízení objektu a pro provádění stavební činnosti v závazném stanovisku podmínky souhlasu, a to výše citované podmínky č. 1 a 2. V projednávaném případě Hygienická stanice hl. m. Prahy vyšla z toho, že záměr představuje dvoupatrový rodinný dům s jednou bytovou jednotkou s plochou střechou a pochozí terasou ve 2. nadzemním podlaží. Dospěla k závěru, že projektová dokumentace garantuje dodržení hygienických limitů hluku. Nadto z důvodu ochrany před hlukem stanovila podmínku č. 1, dle které musí stavebníci před zahájením užívání stavby předložit protokol o měření hluku z venkovní jednotky tepelného čerpadla, a podmínku č. 2, dle které je třeba stavební činnost třeba organizačně a technicky zajistit tak, aby při ní v chráněném venkovním prostoru staveb nedocházelo k překročení hygienických limitů hluku. Těmito podmínkami HS HMP dle soudu zajistila, že nedojde k překračování hlukových limitů v důsledku provozu tepelného čerpadla či provádění stavebních prací.
164. HS HMP v závazném stanovisku také konstatovala, že *„podle hlukové mapy nehrozí ani v budoucnu v dané lokalitě překročení hygienických limitů hluku z letecké dopravy. Hodnota ukazatele L_n pro pozemní dopravu dosahuje v ulici N. 55 – 60 dB, v ulicích na V. a N. Ž. L_n 45 – 55 dB“*. HS HMP se zabývala také osvětlením prostor uvnitř záměru, vzduchovou neprůzvučností a zvukovou izolací. Zohlednila také skutečnost, že *„objekt bude vytápěn tepelným čerpadlem vzduch – voda, které bude umístěno v místnosti v 1. NP s napojením na akumulární a chladicí nádrž. Venkovní jednotka bude umístěna u SZ hranice pozemku stavebníka s výdechem směrem do vlastní zahrady. Podlahové vytápění a stropní chlazení využívá systému KPl10 Gabotherm. V domě bude osazen krb. Podlaží budou propojena výtahem (2 stanice, bez strojovny).“* (Dle soudu HS HMP zamýšlela uvést, že výdech tepelného čerpadla se bude nacházet u „SV hranice pozemku“, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, nikoliv „SZ“.) HS HMP se zabývala také jímkou na dešťovou vodu a splachováním toalet.
165. Dle § 77 odst. 1 třetí věta zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů *„[s]ouhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek.“*
166. Ustanovení § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví ve znění do 30. 4. 2020, tedy v době vydání závazného stanoviska HS HMP, umožňovalo pouze doložení měření hluku podle § 32a, nikoliv hlukové studie: *„[ž]adatel o vydání územního rozhodnutí, územního souhlasu nebo společného souhlasu ke stavbě podle odstavce 3 do území zatíženého zdrojem hluku předloží příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví pro účely vydání stanoviska podle odstavce 1 měření hluku provedené podle § 32a a návrh opatření k ochraně před hlukem. Stejnou povinnost má žadatel, který hodlá předložit stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy a žadatel o vydání společného povolení ke stavbě podle odstavce 3.“*
167. Podle přechodného ustanovení (čl. XLI) k zákonu č. 284/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona a který novelizoval rovněž § 77 odst. 6 zákona o ochraně veřejného zdraví:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„1.Řízení a jiné postupy zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle právních předpisů účinných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

2. Rozhodnutí, závazná stanoviska, stanoviska, souhlasy a jiná vyjádření vydaná přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona jako podklad pro vydání rozhodnutí podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se považují za rozhodnutí, závazné stanovisko, stanovisko, souhlas nebo vyjádření podle právních předpisů účinných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“

168. K namítaným nedostatkům projektové dokumentace z hlediska dodržení hygienických limitů hluku se soud již vyjádřil výše. Podkladem pro vydání rozhodnutí ve stavebním řízení bylo souhlasné stanovisko HS HMP, které uložilo stavebníkům podmínky vedoucí k zabránění překračování hygienických limitů hluku. Z výše uvedeného také plyne, že orgán veřejné ochrany zdraví nemá povinnost za splnění určitých podmínek vyžadovat doložení hlukové studie či měření hluku pro vydání závazného stanoviska.
169. Žalobkyně v doložení dokladu k žalobní námitce ze dne 28. 3. 2024 dále tvrdí, že „v projektové dokumentaci uvedené tvrzení (v části B.1.i), že „navrhovaná stavba nemění vliv na sousední pozemky ani odtokové poměry v území“ je nepravdivé, a že „bourací práce původního objektu rodinného domu a realizace novostavby i její následný provoz budou mít vliv na okolní pozemky a stavby.“ K tomuto soud uvádí, že realizace každé stavby do jisté míry ovlivňuje sousední pozemky a na nich umístěné stavby. Vlastníci nemovitostí nemohou legitimně očekávat, že na sousedním pozemku určeném k zástavbě nikdy žádná stavba nevyroste. I pokud by se tedy prokázal určitý vliv na sousední pozemky a stavby, nebylo by toto zjištění bez dalšího důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
170. Žalobkyně konečně namítá, že záměr nesplňuje požadavky § 39 odst. 1 písm. d) a odst. 3, § 43 odst. 1, § 52 odst. 1 a 4 PSP. Stavební úřad a žalovaný dle žalobkyně nesplnili povinnost dle § 94o odst. 1 písm. a) a c), odst. 2 písm. a) a odst. 3 stavebního zákona. Soud podotýká, že žalobkyně k tomuto žádná konkrétní tvrzení neuvádí. Uvedené námitky jsou pouze obecného charakteru bez vazby na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2023, č. j. 14 A 159/2021-42: „není možné, aby žalobkyně vymezila žalobní body toliko obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona, jejich parafrázemi či obecnými formulacemi bez souvislosti se skutkovými výtkami. Vždy se musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech.“

171. Námitka není důvodná.

Výjimka z § 29 odst. 2 PSP

172. Žalobkyně žádá přezkum rozhodnutí Úřadu městské části Praha, Odbor výstavby, ze dne 23. 6. 2020, č. j. MCP6 202954/2020, kterým úřad povolil výjimku z § 29 odst. 2 PSP pro umístění dané stavby (dále jen „rozhodnutí o povolení výjimky“), a přezkum rozhodnutí žalovaného, Odbor stavebního řádu, ze dne 10. 2. 2021, č. j. MHMP 163462/2021, které zamítlo odvolání

žalobkyně jako nepřípustné. Žalobkyně uvádí, že udělení výjimky ohledně odstupu stavby od hranice pozemku parc. č. D se dotýká vlastnického práva k jejím nemovitostem, neboť stavba se tímto přibližuje k pozemkům žalobkyně parc. č. B a parc. č. A a k domu žalobkyně.

173. Žalobkyně považuje prvostupňové rozhodnutí o udělení výjimky za nezákonné, neboť stavební úřad nenakládal s žalobkyní jako s účastníkem řízení o výjimce, která se dotýká jejího vlastnického práva. Tímto dle žalobkyně došlo ke zkrácení jejích procesních práv podle správního řádu a stavebního zákona a k porušení § 4 odst. 3, § 36 odst. 2, 3 správního řádu. Žalobkyně dále považuje prvostupňové rozhodnutí o udělení výjimky za nezákonné pro rozpor s § 169 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého: „[v]ýjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.“ Dle žalobkyně v dané věci neexistoval relevantní důvod pro povolení výjimky. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na jiná rozhodnutí žalovaného, dle kterých je povolení výjimky výjimečným právním nástrojem určený pro případy, kdy řešení v souladu s vyhláškou nebylo možné. Dle žalobkyně není splněna ani podmínka „zachování účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu“.
174. Žalovaný uvádí, že rozhodnutí stavebního úřadu, č. j. MCP6 202954/2020 ze dne 23. 6. 2020, kterým byla povolena výjimka z ustanovení § 29 odst. 2 PSP, se týká odstupu stavby od pozemku parc. č. D v k. ú. X ve vlastnictví jiného subjektu, nikoliv žalobkyně. Pro potřebu řízení byl doložen souhlas vlastníka pozemku parc. č. D v k. ú. X. Odvolání žalobkyně bylo v odvolacím řízení zamítnuto jako nepřípustné rozhodnutím žalovaného č. j. MHMP163462/2021 ze dne 10. 2. 2021.
175. Odstupová vzdálenost, o které stavební úřad rozhodl, se dle žalovaného netýká pozemků ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyni dle žalovaného nepříslušelo postavení účastníka řízení o povolení výjimky, neboť nesplňuje podmínky účasti v daném řízení, jak jsou stanovené v § 27 správního řádu – nebyla žadatelkou ani osobou se společenstvím práv nebo povinností s žadatelem, nemůže být povolením výjimky přímo dotčena na svých právech nebo povinnostech, zvláštní zákon jí postavení účastníka nepřiznává. Její odvolání proti rozhodnutí o povolení předmětné výjimky žalovaný proto zamítnul jako nepřípustné.
176. K tvrzení žalobkyně, že v důsledku situování stavby na hranici pozemku parc. č. D, je zároveň přiblížena k pozemku a stavbě žalobkyně, čímž se prohloubí negativní vlivy stavby na nemovitosti žalobkyně, žalovaný uvádí, že toto tvrzení není ničím podloženo. Toto tvrzení by mohlo obstát za určitých okolností pouze v případě, kdy by navržená stavba měla stěnu obrácenou k pozemku žalobkyně jako v půdorysu průběžnou úsečku. Záměr je však navržen tak, že právě jeho západní stěna je zalomena, tak aby ve svém pokračujícím průběhu byla umístěna s dostatečnou vzdáleností od sousedních pozemků. V místě, kde je obrácena k pozemku parc. č. B v k. ú. X, je pak tato stěna ustoupěna od hranice s tímto pozemkem na minimální vzdálenost 5,28 m, která je pak dále v místě dalšího zalomení ještě větší.
177. Stavebníci ve vyjádření uvádí, že stavební záměr splňuje odstupové vzdálenosti vyžadované PSP s rezervou.
178. Z napadeného rozhodnutí jakož i z obsahu správního spisu vyplývá, že pro stavební úřad rozhodnutím ze dne 23. 6. 2020, č. j. MCP6 202954/2020, povolil výjimku z § 29 odst. 2 PSP

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pro umístění záměru až na hranici s pozemkem parc. č. D v k. ú. X, konkrétně v úrovni 2. nadzemního podlaží v délce 4,5 m na západní hranici pozemku záměru s pozemkem parc. č. D v k. ú. X (rozhodnutí je součástí správního spisu).

179. Podle § 27 odst. 2 správního řádu „[ú]častníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.“
180. Je nepochybné, že samotné umístění záměru v sousedství žalobkyně se dotýká jejích vlastnických práv. Je však třeba vyjasnit, zda se jí může negativně dotknout též povolení výjimky z odstupové vzdálenosti od pozemku parc. č. D, který se nachází ve vlastnictví jiné osoby.
181. Dle § 29 odst. 2 PSP „[n]estanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být odstup stavby od hranice sousedního pozemku minimálně 3 m.“ Zamýšlená novostavba má být od hranice pozemku žalobců (parc. č. B) v minimální vzdálenosti 5,28 m. Tato vzdálenost vyhovuje požadavku stanovenému § 29 odst. 2 PSP. Skutečnost, že stavební úřad povolil výjimku z odstupové vzdálenosti od pozemku parc. č. D, tak do práv žalobkyně nezasahuje více, než kdyby k povolení výjimky nedošlo. V obou případech je totiž zachována dostatečná odstupová vzdálenost od pozemku ve vlastnictví žalobkyně.
182. Soud nepřisvědčil ani domněnce žalobkyně, že v případě nepovolení výjimky z odstupové vzdálenosti od pozemku třetí osoby by stavebníci umístili celou stavbu dál od pozemku žalobců. Jde o pouhou spekulaci. Případnou reakci stavebníků ve vztahu k tvaru stavby a jejímu umístění na pozemku nelze v tomto řízení předjímat.
183. Výsledek řízení o povolení výjimky neměl způsobit zásáhnout do práv žalobkyně. Žalobkyni tak nepříslušelo postavení účastníka tohoto řízení. Námitka není důvodná.
184. Ke stejnému závěru soud došel rovněž u námítky rozporu rozhodnutí o udělení výjimky s § 169 odst. 2 stavebního zákona. Povolení výjimky z § 29 odst. 2 PSP nijak nezasáhlo do práv žalobkyně. Její námitka o nezákonnosti rozhodnutí je tedy nepřijatelná.

Nedostatky v projektové dokumentaci

Výšky, odstupové vzdálenosti, pohledy začlenění stavby

185. Žalobce namítá, že z projektové dokumentace nejsou zřejmé výškové poměry v území a nejsou patrné vzájemné odstupy objektů. Dále dle žalobce chybí pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby dle bodu D.1.1 písm. b) přílohy č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“).
186. Žalovaný k této námitce ve vyjádření uvádí, že stavebníci v odvolacím řízení podáním ze dne 29. 3. 2023 doplnili projektovou dokumentaci o výkresy pohledů se zakreslením sousedních objektů a o revidovaný výkres C.04 „Koordinační situace“ (REV.02 z 03/2023), s doplněnými kótami odstupů navržené stavby od sousedních staveb a hranic pozemků stavby. Výška stavby i odstupové vzdálenosti jsou dle žalovaného patrné z těchto doplněných výkresů. Dle výkresu D.01 „Pohled jižní“ má být výška stavby v úrovni atiky v nejvyšší části 2. NP zhruba na stejné úrovni jako výška hlavní římsy domu žalobců. Uvádí také, že odstupová vzdálenost záměru od domu žalobců odpovídá výšce záměru v té části, která je protilehlá domu žalobců.
187. Stavebníci ve vyjádření uvádí, že doplnili projektovou dokumentaci o výkresy pohledů se zakreslením sousedních objektů i o revidovaný výkres C.04 „Koordinační situace“ s doplněnými kótami odstupů stavebního záměru od sousedních staveb a hranic pozemků stavby, o čemž byli účastníci řízení včetně žalobců vyrozuměni. Stavebníci dodávají, že i

kdyby snad hypoteticky projektovou dokumentaci bývaly byly nedoplnily, ani tak by nemusela být stížena žádnou fatální vadou. Podle § 1 písm. d) vyhlášky č. 499/2006 Sb. je rozsah a obsah dokumentace pro vydání společného povolení stanoven v příloze č. 8 k této vyhlášce. V příloze č. 8 vyhlášky, v části D, je pak uvedeno, že *„Dokumentace stavebních objektů, inženýrských objektů, technických nebo technologických zařízení se zpracovává po objektech a souborech technických nebo technologických zařízení v následujícím členění (míněno členění dokumentace uvedené dále pod body D.1 a D.2) v přiměřeném rozsahu.“* V části D.1.1 písm. b) vyhlášky jsou uvedeny jednotlivé výkresy výkresové části architektonicko-stavebního řešení objektů. Obsah výkresové části D.1.1 dokumentace může stavební úřad stanovit v souladu s výše uvedeným v rozsahu, který je nezbytný a přiměřený pro posouzení záměru. Absence některých výkresů uvedených ve vyhlášce v článku D.1.1 b) tedy není vadou dokumentace, pro kterou by bylo nutné dokumentaci považovat za nezpůsobilou pro potřeby prováděného řízení.

188. Soud uvádí, že z výkresu C.01 Situace širších vztahů je zřejmé začlenění stavby do stávající zástavby.

189. Soud se ztotožnil se stavebníkem, že z projektové dokumentace nemusí podrobně mapovat výškové poměry v území. Z výkresu D.01 Pohled jižní je patrné, že maximální výška záměru má být 7,43 m, což odpovídá maximální výškové úrovni povolené napadeným rozhodnutím. Přípustností této maximální výšky záměru v daném území se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Ze studie osvětlení doložené stavebníky pak vyplývá srovnání výšky hřebene/atiky záměru se třemi okolními stavbami, přičemž výška záměru 7,4 metru je nižší než výška těchto okolních staveb, včetně stavby žalobců (výška hřebene/atiky 12,5 metru). Tato námitka tedy není důvodná.

190. K námitce minimálních odstupových vzdáleností objektů se soud vyjádřil výše.

Statické, dynamické, akustické a světelně technické výpočty, studie osvětlení

191. Žalobce dále namítá, že projektová dokumentace neobsahuje statické, dynamické, akustické či světelně technické výpočty. Dle žalobce chybí také studie oslunění. Z projektové dokumentace dle žalobce nejsou patrné konkrétní dopady záměru na jeho okolí, což je v rozporu s bodem B.1 písm. h) přílohy č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb.

192. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost projektové dokumentace, neboť v ní chybí výpočty a základní údaje pro ověření správnosti informací. Dle § 159 odst. 3 věty třetí stavebního zákona *„[s]tatické, popřípadě jiné výpočty musí být vypracovány tak, aby byly kontrolovatelné.“* Záměr dané ustanovení dle žalobce nesplňuje. Nesprávnost, necelistvost a neúplnost projektové dokumentace může znamenat ohrožení bezpečnosti navržené stavby a sousedních objektů.

193. Žalovaný k tvrzenému rozporu dokumentace s bodem B.1. písm. h) přílohy č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb. a § 159 stavebního zákona uvádí (str. 48, 51 a 68 napadeného rozhodnutí), že statické a dynamické výpočty v podrobnosti, jakou uvádí žalobce, jsou požadovány až pro stupeň dokumentace pro provádění stavby. Dokumentace pro vydání společného povolení má podle přílohy č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb. obsahovat v části D pod bodem D.1.2, písm. c) *„Statické posouzení – použití podklady – základní normy, předpisy, údaje o zatížení a materiálech; ověření základního koncepčního řešení nosné konstrukce; posouzení stability konstrukce; stanovení rozměrů hlavních prvků nosné konstrukce včetně jejího založení; dynamický výpočet, pokud na konstrukci působí dynamické namáhání.“* V tomto požadovaném rozsahu je

statické posouzení zpracováno v části doložené dokumentace D 0.2 Stavebně konstrukční řešení.

194. K tvrzené absenci studie oslunění žalovaný uvádí, že v odvolacím řízení podáním ze dne 29. 3. 2023 stavebníci doložili „*Studii oslunění, denního osvětlení a zastínění sousedních objektů N. 175 a K V. C*“ (dále jen „studie oslunění“).
195. Soud ověřil, že stavebníci v odvolacím řízení doplnili do projektové dokumentace studii oslunění autorizovanou Ing. V. Z., Ph. D, autorizovaným inženýrem. Námitka její absence je tedy nedůvodná.
196. Soud neshledal důvodnou ani námitku absence podrobného statického výpočtu. Podle bodu D.1.2 písm. c) přílohy č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb. má dokumentace pro vydání společného povolení obsahovat „*Statické posouzení – použité podklady – základní normy, předpisy, údaje o zatíženích a materiálech; ověření základního koncepčního řešení nosné konstrukce; posouzení stability konstrukce; stanovení rozměrů hlavních prvků nosné konstrukce včetně jejího založení; dynamický výpočet, pokud na konstrukci působí dynamické namáhání.*“ Část projektové dokumentace D.0.2 Stavebně konstrukční řešení obsahuje statické posouzení v požadovaném rozsahu. Statické posouzení obsahuje vypočítané parametry navrhovaných konstrukcí včetně uvedení vstupních údajů použitých pro výpočty.
197. Rozsah a obsah dokumentace pro vydání společného povolení specifikuje příloha č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb.. Rozsah a obsah projektové dokumentace pro provádění stavby specifikuje příloha č. 13 této vyhlášky. Podrobný statický výpočet je uveden pod bodem D.1.2 písm. b) přílohy č. 13, nikoliv v příloze č. 8. Pro vydání společného povolení tedy není požadován.
198. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Požadavky dle § 39 PSP

199. Žalobce namítá, že projektová dokumentace nepotvrzuje ani nijak nekomentuje splnění požadavků dle § 39 PSP, dle kterého „*[s]tavba musí být navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro určené využití a aby současně splnila základní požadavky, kterými jsou: a) mechanická odolnost a stabilita, b) požární bezpečnost, c) hygiena, ochrana zdraví a životního prostředí, d) ochrana proti hluku, e) bezpečnost a přístupnost při užívání, f) úspora energie a tepelná ochrana.*“
200. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že § 39 PSP uvádí jednotlivé okruhy základních požadavků na stavby. Další ustanovení tohoto nařízení pak k jednotlivým okruhům vyjmenovaným v § 39 PSP stanovují konkrétní technické požadavky. Dle žalovaného se splnění požadavků podle § 39 PSP neprokazuje, prokazuje se splnění konkrétních technických požadavků stanovených v následujících ustanoveních PSP.
201. Soud shodně s žalovaným uvádí, že část třetí PSP ve druhé až sedmé hlavě podrobněji rozepisuje základní požadavky a zásady stanovené v § 39 PSP. Je tedy zcela logické, že dokumentace nemusí specificky odkazovat na § 39 PSP, který poskytuje výčet základních požadavků. Podstatné je, zda stavba splňuje tyto jednotlivé požadavky.
202. Soud nepovažuje tuto obecnou námitku žalobce za důvodnou. Jednotlivým požadavkům § 39 PSP se pak věnuje v rámci vypořádání dalších, konkrétnějších žalobních bodů, jimiž žalobci nesplnění jednotlivých požadavků namítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Stabilita domu žalobců: technická seismicita

203. Žalobci dále odkazují na § 40 odst. 1 písm. a) PSP, dle kterého „[s]tavba musí být navržena a provedena tak, aby účinky zatížení a nepříznivé vlivy prostředí, včetně technické seismicity, kterým je vystavena během výstavby a užívání při řádně prováděné běžné údržbě, nemohly způsobit: a) náhlé nebo postupné zřícení, popřípadě jiné destruktivní poškození kterékoliv části stavby nebo přilehlé stavby“.
204. Žalobce uvádí, že v odvolání explicitně upozorňoval na riziko související se stabilitou jeho rodinného domu. Žalobce shledává nedostatky projektové dokumentace v absenci antivibračních opatření. Žalobce cituje str. 12 posudku Ing. M.: „*Tepelné čerpadlo bude jedním z hlavních zdrojů vibrací v realizované stavbě, proto je nutné, aby v projektové dokumentaci byly očekávané vibrace od provozu čerpadla uvedeny a posouzeny. V případě ohrožení vibračních limitů je nutné, aby projektová dokumentace obsahovala návrh antivibračních opatření eliminujících přenos vibrací do okolí.*“
205. Žalobci dále dokládají vyjádření prof. P. k posudku Ing. M., dle kterého „*bez přepracování a doplnění částí projektové dokumentace [...] nelze jednoznačně vyloučit nevratná poškození některých konstrukčních prvků a rozvoj stávajících trhlin v rodinných domech v těsném okolí novostavby N. X nebo překročení hygienických limitů vibrací v jejich obytných místnostech.*“
206. Rovněž žalobkyně považuje projektovou dokumentaci za neúplnou, neboť § 40 PSP neřeší. Dokumentace dle žalobkyně neřeší ani vibrace vzniklé v důsledku činností při provádění stavby. Dokumentace dle žalobkyně dále neřeší splnění § 43 odst. 1 PSP, dle kterého „[s]tavba musí být navržena, prováděna, užívána a případně odstraňována tak, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech, zejména následkem [...]“. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na odborné vyjádření Ing. M., dle kterého mj. „[b]ez provedení opatření proti vibracím také nelze vyloučit nevratné poškození některých konstrukčních prvků okolních rodinných domů a rozvoj trhlin.“ Stavební úřad a žalovaný dle žalobkyně nesplnili svoji povinnost dle § 94o odst. 2 písm. a) a b) a odst. 3 stavebního zákona, dle kterých: „(2) Stavební úřad dále ověří zejména, zda a) dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, b) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem. (3) Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.“
207. Žalovaný k tvrzení, že na základě předložené projektové dokumentace nelze vyvrátit riziko související se stabilitou rodinného domu žalobce, ve vyjádření uvádí, že odbornou stavebně konstrukční část dokumentace zpracovala oprávněná odborně způsobilá osoba v rozsahu požadovaném pro daný stupeň stavebního řízení se zohledněním vlivu zdrojů technické seismicity na sousední stavby. Vzhledem k této skutečnosti není důvod se domnívat, že by projektant opomenul zohlednit vliv zdrojů technické seismicity na sousední stavby, pakliže by možnost takového ovlivnění shledal. Jelikož autorizovaný projektant možnost takového ovlivnění neshledal, není vliv zdrojů technické seismicity na sousední stavby v projektové dokumentaci ani řešen.
208. Dle žalovaného nebylo doplnění takového posouzení do řízení požadováno vzhledem k malému rozsahu stavby rodinného domu o jedné bytové jednotce umístované v území s obdobnou zástavbou jako je navrhovaná stavba. Jedná se o stavbu rodinného domu, umístovanou na pozemku určeném pro takovou výstavbu v území s převažující zástavbou

rodinnými domy, umístěnou v dostatečné vzdálenosti od sousedních staveb. Navržená stavba bude vybavena pouze takovými zdroji technické seismicity, které jsou obvyklé a přiměřené pro provoz rodinného bydlení. Navíc nelze předpokládat, že by takové technické vybavení umístěné v navrženém domě, mohlo působit způsobem, který by negativně neovlivňoval stavbu, ve které je zařízení umístěno, ale zato negativně ovlivňoval stavbu na sousedním pozemku.

209. K odbornému vyjádření Ing. M. žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že zpracovatel posouzení dokumentace provedl, aniž by bylo definováno, jaký stupeň projektové dokumentace se posuzuje a zda taková opatření mají být součástí obsahu daného stupně projektové dokumentace podle vyhlášky č. 499/2006 Sb.
210. Dle žalovaného je dále zřejmé, že při dané hloubce založení a dané vzdálenosti výkopu od sousedního rodinného domu č. p. C v k. ú. X, nemůže při budování nenáročné stavební konstrukce v jednoduchých geotechnických podmínkách, jak bylo stanoveno v inženýrskogeologickém průzkumu, dojít k náhlému nebo postupnému zřícení, případně jinému destruktivnímu poškození jakékoliv části tohoto sousedního objektu.
211. Žalobkyně v replice k odkazu žalovaného na vyhlášku č. 499/2006 Sb. uvádí, že v dokumentaci musí být v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, tj. včetně doložení souladu návrhu stavby s § 40 odst. 1 PSP: „stavba musí být navržena a provedena tak, aby účinky zatížení a nepříznivé vlivy prostředí, včetně technické seismicity, kterým je vystavena během výstavby a užívání při řádně prováděné běžné údržbě, nemohly způsobit...“. Nebylo zde prokázáno, že stavba splňuje tento požadavek PSP, neboť předložená dokumentace toto neřeší a je v tomto neúplná. Dle žalobkyně nemůže obstát ani odkaz žalovaného na dokumentaci pro provedení stavby, neboť již dokumentace pro společné povolení má obsahovat mj. (příloha č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., B.2.10) „zásady řešení parametrů stavby - větrání, vytápění, osvětlení, zásobování vodou, odpadů apod., a dále zásady řešení vlivu stavby na okolí - vibrace, hluk, prašnost apod.“. Dle žalobkyně není rozhodný odkaz žalovaného na statické posouzení, neboť předmětem námitky je zejména, že v návrhu „...není vůbec určen a posouzen vliv vibrací od provozu tepelného čerpadla na rodinné domy, včetně rodinného domu ... č. p. C“ (tj. rodinného domu žalobkyně).
212. Stavebníci citují z odborného posudku Ing. Arch. H.: „Obavy majitelů sousedních nemovitostí týkající se možného poškození (narušení) stability a statiky okolních RD jsou pouze subjektivní. Nelze tedy dojít k závěru, že z důvodu obavy majitelů sousedních nemovitostí je Projektová dokumentace RD N. X zpracována vadně, nebo je nekontrolovatelná.“
213. Stavebníci ve svém vyjádření uvádějí, že je úkolem již územního plánování identifikovat a vyhodnotit potenciální seismická rizika způsobilá ovlivnit dané území a navrhnout opatření k jejich řešení. Výsledkem takového posouzení je určení ploch, kde je vhodné stavět a kde je třeba stavební aktivity omezit či zcela vyloučit z důvodu vysokého rizika zemětřesení. Posouzení seismicity je klíčové pro ochranu životů, majetku a infrastruktury v oblastech, kde hrozí riziko zemětřesení a stejně tak slouží k lepší přípravě komunit na případné seismické události. Začlenění analýzy seismicity do územního plánování přitom výrazně přispívá k omezení negativních důsledků technické seismicity na sousední zástavbu a její reflektování v příslušných stavebních předpisech zajišťuje splnění aktuálních požadavků na bezpečnost staveb z hlediska jejich odolnosti vůči seismické aktivitě. K posuzování technické seismicity se přistupuje v případě potenciálního ohrožení území, ve kterém má být daná stavba umístěna, seismickou aktivitou. Takové posouzení vede k určení rizik spojených se seismickými

pohyby a pro takové řešení konstrukce stavby, které je schopné těmto rizikům čelit. Technická seismická se tedy posuzuje v seismicky aktivních oblastech u nových staveb, rozsáhlých rekonstrukcích a dále bez ohledu na jejich umístění u zvláštních typů staveb, které mají zásadní význam pro infrastrukturu, či jejich případné zhroucení představuje vysoké riziko pro veřejnost (např. nemocnice, mosty, školy, elektrárny). Stavebníci dodávají, že Technickou seismicitou se přitom rozumí jev, při kterém dochází k otřesům zemského povrchu lidskou činností, tj. např. v důsledku stavebních či průmyslových aktivit.

214. Stavebníci dále uvádějí, že ve vztahu k předmětnému stavebnímu záměru byl v rámci přípravy projektové dokumentace zpracován Ing. Alexandrem Kačorou a Martinem Jechem, autorizovaným technikem č. ČKAIT 0012265 s odbornou způsobilostí v oboru inženýrský geologie č. 2265/2015, inženýrskogeologický průzkum, jehož výsledkem bylo posouzení, které posoudilo stavební záměr jakožto stavbu s nenáročnou konstrukcí. Geotechnické podmínky dle tohoto průzkumu na předmětném pozemku umožňují plošné založení staticky nenáročného objektu v prostředí geotypu GT 3. Dále základové poměry nejsou ovlivněny hladinou podzemní vody a naopak stavební záměr není způsobit ohrozit hladinu podzemních vod ani pod pozemkem ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, ani pod sousedními pozemky, když má být stavba založena do hloubky nedosahující 3 m, tj. nad zjištěnou hladinou podzemních vod. Průzkum shrnuje, že stavební záměr je technicky i ekonomicky proveditelný. Zjištění v tomto průzkumu uvedená přitom byla reflektována v části D.0.2 projektové dokumentace a na jejich základě bylo navrženo založení stavby, včetně výkopů, a to nejméně ve vzdálenosti 9,02 m od stavby č. p. C na pozemku žalobců a ve hloubce nejvýše 1,9 m. Hrana výkopu se bude nacházet nejméně ve vzdálenosti 6 m od stavby č. p. C. V části D.1.2 je dále zahrnuto podrobné posouzení stavebního záměru z hlediska jeho statiky. Z uvedených skutečností vyplývá, že projektová dokumentace byla zpracována v souladu s § 41 odst. 1 PSP, když jí stanovený způsob založení stavby odpovídá základovým poměrům zjištěným geotechnickým a hydrotechnickým průzkumem. Obdobně jako v případě hluku z tepelného čerpadla je i u této námitky zřejmé, že v jednoduchých geotechnických podmínkách zjištěných v daném území nehrozí při budování nenáročné stavební konstrukce při dané hloubce založení a vzdálenosti výkopu od stavby č. p. C náhlé nebo postupné zřícení, či jiné poškození sousední stavby. Námitka technické seismicity z realizace stavebního záměru je tak dle stavebníků zcela nedůvodná.
215. K umístění tepelného čerpadla ve vzdálenosti 25 m od pozemku žalobců stavebníci uvádějí, že případné vibrace způsobené tepelným čerpadlem nemohou v žádném případě ovlivnit pozemek ve vlastnictví žalobců. Projektová dokumentace byla zpracovávána autorizovaným projektantem, který neshledal jakékoli riziko spojené s provozem tepelného čerpadla. Ostatně i laikovi se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by tepelné čerpadlo, jehož hluchost činí pouhých 42 dB ve vzdálenosti 5 m od zdroje, mohlo zároveň způsobovat takové vibrace dosahující na sousední pozemek nacházející se ve vzdálenosti 25 m od tepelného čerpadla, že by byly zaznamenatebné jakékoli negativní vlivy na tomto sousedním pozemku či by snad hrozilo náhlé zřícení stavby. Takové negativní vlivy by přitom musely nutně pociťovat především osoby zúčastněné na řízení uvnitř vlastní stavby, která by se pro odstup od tepelného čerpadla musela zřídit jako první. Lze tedy uzavřít, že namítání technické seismicity z provozu tepelného čerpadla se osobám zúčastněným na řízení jeví jako zcela nedůvodné.
216. Stavebníci uvádějí, že odborné vyjádření Ing. M. hovoří o údajné nutnosti vypracování pasportizace poruch dotčených budov a objektů v okolí novostavby. Dané žalobce převzal do návrhu na přiznání odkladného účinku. Pod uvedenou pasportizací je zjednodušeně

myšleno zaznamenání stavu poruch sousedních budov před započítím prací, které bude následně srovnáno s výsledkem stejného procesu vykonaného po dokončení záměru, či např. i v průběhu jeho provádění. S takovým postupem nemají stavebníci žádný problém, když koneckonců podobnou službu již dnes stavební firmy nabízejí a vykonávají před započítím prací. Stavebníci dodávají, že Statické a dynamické výpočty v podrobnosti jakou uvádí žalobce, jsou požadovány až pro stupeň dokumentace pro provádění stavby, tj. podle přílohy č. 13 vyhlášky č. 499/2006 Sb.

217. Soud předesílá, že ve stavebním řízení žalobci namítali pouze absenci přezkoumatelných výpočtů, které by dokládaly mechanickou odolnost a stabilitu záměru. Námitku nedostatků projektové dokumentace ve vztahu k vlivům technické seismicity vznesl žalobce v prvostupňovém i v odvolacím řízení toliko obecně a nijak ji nekonkretizoval. Žalobce citoval znění § 40 odst. 1 písm. a) PSP a vyjádřil obavu o stabilitu svého rodinného domu. Z odvolání žalobce nebylo ani zřejmé, že by jeho obavy vyvolávala právě technická seismicitá (a ne např. účinky zatížení či nepříznivé vlivy prostředí). Obdobně postupovala žalobkyně, která rovněž (v námitkách i v odvolání) citovala znění § 40 odst. 1 písm. a). Obavy o stabilitu svého domu žalobkyně odůvodnila pouze velkou hloubkou založení novostavby v těsné blízkosti svého domu. Žalovaný proto postupoval správně, když se v napadeném rozhodnutí vlivy technické seismicity samostatně nezabýval.
218. Soud neprovedl odborné vyjádření Ing. M., kterým žalobci zamýšleli doložit nedostatky projektové dokumentace ve vztahu k technické seismicitě. Žalobci nedoložili, co jim bránilo předložit toto vyjádření již ve stavebním řízení. Ze stejného důvodu soud neprovedl ani vyjádření prof. P. k vyjádření Ing. M..
219. Soud uvádí, že žalobci nenamítají rozpor záměru s § 40 PSP. Své obavy vyjadřují v obecné rovině, například tím, že projektová dokumentace „*neřeší splnění § 40 PSP*“. Žalobce sice uvádí, že v odvolání explicitně upozorňoval na riziko související se stabilitou jeho rodinného domu, avšak v podané žalobu tuto námitku nijak nekonkretizuje a nerozvádí.
220. K námitce možného poškození stability, konstrukčních prvků či rozvoji trhlin v okolních rodinných domech soud uvádí, že žalobci nespecifikují, čím konkrétně by k namítanému poškození mělo dojít. Pouze namítají, že takovéto poškození „*nelze vyloučit*“. Tvrzení žalobců tak představují pouhé spekulace. Nejsou pak nijak specifikována ve vztahu k jejich nemovitostem (například doložením existence trhlin, jejichž rozvoje se obávají). Žalobci přitom nejsou oprávněni bránit práva třetích osob.
221. Jistou konkretizaci obav představuje námitka žalobců, že projektová dokumentace neobsahuje antivibrační opatření eliminující přenos vibrací z tepelného čerpadla do okolí. Žalobci však neuvádí, jaká opatření by měla projektová dokumentace ve vztahu k tepelnému čerpadlu obsahovat, ani překročení vibračních limitů (k námitce překročení hlukových limitů v důsledku provozu tepelného čerpadla viz níže).
222. Soud dává za pravdu stavebníkům, že těžko lze uvěřit skutečnosti, že tepelné čerpadlo by mohlo působit tak silné vibrace, které by negativně ovlivňovaly pozemek žalobkyně nacházející se ve vzdálenosti 25 m od umístění tepelného čerpadla. Pokud by provoz tepelného čerpadla měl vést ke zřícení domu žalobců, musely by se vibrace z tepelného čerpadla v první řadě negativně dotknout především stavebníků a zamýšleného záměru.
223. K námitce žalobkyně, že dokumentace pro společné povolení má obsahovat mj. (příloha č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., B.2.10) „*zásady řešení parametrů stavby - větrání, vytápění, osvětlení,*

zásobování vodou, odpadů apod., a dále zásady řešení vlivu stavby na okolí - vibrace, hluk, prašnost apod.“, soud uvádí, že součástí spisového materiálu je závazné stanovisko Hygienické stanice HMP ze dne 8. 4. 2020, které posuzovalo hygienické požadavky. Dotčený orgán neshledal žádné nedostatky, s realizací záměru vyjádřil souhlas. K obsahu a přezkumu stanoviska se soud podrobněji vyjadřuje níže.

224. Soud tedy výše uvedeným námitkám vlivů technické seismicity nepřisvědčil.

Stabilita domu žalobců: nedostatečné svahování

225. Žalobkyně dále namítá, že v projektové dokumentaci chybí opatření k tomu, aby hloubení stavební jámy neohrozilo stabilitu a statiku sousedních pozemků a staveb včetně nemovitostí žalobkyně. Žalobkyně navržené svahování nepovažuje za dostatečné s ohledem na hloubku výkopu (až 2 m). Dokumentace dle žalobkyně neprokazuje, že při navrženém svahování nedojde k ohrožení sousedních nemovitostí a že budou dodrženy požadavky § 41 odst. 1 PSP, dle kterého *„[s]tavba se musí zakládat způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geotechnickým a hydrotechnickým průzkumem a nesmí být při tom ohrožena stabilita jiné stavby.“* Žalobce tuto námitku v žalobě explicitně nevznáší.

226. Žalobce však uvádí, že z projektové dokumentace záměru podle něj nelze jeho obavy o stabilitu jeho rodinného domu vyvrátit.

227. K této námitce žalobci dokládají Odborné vyjádření Katedry geotechniky, Fakulty stavební ČVUT k projektové dokumentaci v ul. N. X, X, ze dne 14. 12. 2023 podepsané RNDr. R. M., Ph.D, odborným asistentem Katedry geotechniky, fakulta stavební, České vysoké učení technické v Praze.

228. Citují, že *„[o]bavy majitelů sousedních nemovitostí týkající se možného poškození (narušení) stability a statiky okolních RD jsou důvodné, proto související opatření musí být v patřičném rozsahu neoddiskutovatelnou součástí dokumentace ke společnému územnímu a stavebnímu řízení.“*

229. Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti navrženého důkazu.

230. Soud zjistil, že oba žalobci námitku nedostatečného svahování uplatnili již v prvostupňovém řízení (str. 9 námitek ze dne 18 a 19. 11. 2020, č. l. 5 a 6 prvostupňového správního spisu). Tuto námitku stavební úřad vypořádal tak, že s ohledem na vzdálenost od domu žalobců a hloubku výkopů cca 2 m je svahování v poměru 1:1 dostatečné. (str. 18 prvostupňového rozhodnutí). Žalobci tuto námitku zopakovali v odvolacím řízení a žalovaný ji vypořádal na stranách 46-47 a 54 napadeného rozhodnutí.

231. V soudním řízení námitku žalobkyně vznáší potřetí a připojuje odborné posouzení, podle nějž *„obavy majitelů sousedních nemovitostí týkající se možného poškození (narušení) stability a statiky okolních RD jsou důvodné“*.

232. Osoby zúčastněné na řízení naopak dokládají odborný posudek Ing. Arch. H., podle nějž jsou obavy majitelů sousedních nemovitostí týkající se možného poškození (narušení) stability a statiky okolních RD jsou pouze subjektivní a nelze dojít k závěru, že z důvodu obavy majitelů sousedních nemovitostí je Projektová dokumentace RD N. X zpracována vadně, ani není nekontrolovatelná.

233. Stavebníci uvádějí, že stavební zákon označuje stavby do hloubky až 3 m za jednoduché (§ 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona). U takovýchto staveb postačí pouze ohlášení,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v některých případech podléhají dokonce tzv. volnému režimu dle § 79 stavebního zákona. Zahloubení do hloubky 1,9 m nelze označovat za velké.

234. Žalobkyně nedoložila přesvědčivý (subjektivní ani objektivní) důvod, proč nepředložila odborné vyjádření RNDr. M. již ve správním řízení, ač věděla, že její námitce nepřisvědčil již stavební úřad. Soud proto navržený důkaz neprovedl.
235. Ve vztahu k samotné námitce soud uvádí, že žalobkyně vznáší celou řadu nových skutkových tvrzení. Tato jsou však v soudním řízení nepřipustná (viz výše). Žalovaný neměl možnost ani důvod se k nim vyjádřit, protože mu k tomu žalobkyně nedala žádný konkrétní a včasný podnět.
236. Ostatní tvrzení jsou opakováním již uplatněných odvolacích důvodů, které žalovaný dostatečně vypořádal na stranách 46-47 a 54 napadeného rozhodnutí. Tyto závěry soud považuje za logické a přezkoumatelné a věcně se s nimi ztotožňuje.
237. Na závěry žalovaného reaguje žalobkyně pouze omezeně. Tvrdí, že žalovaný odkazuje na inženýrskogeologický průzkum, avšak nijak nereaguje na námitku, že dokumentace nezpracovala výsledky inženýrskogeologického průzkumu, když v případě svahování výkopů uvádí, že tyto mají být obecně skloněny dle ČSN 73 3050, která již nadto byla zrušena.
238. K tomu soud uvádí, že ne každý nedostatek projektové dokumentace musí nutně vést k rozporu záměru s právními předpisy. I v případě, že by projektová dokumentace dostatečně nezohlednila výsledky inženýrskogeologického průzkumu, učinil tak sám žalovaný, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí. Navržené svahování shledal žalovaný s ohledem na tento průzkum dostatečným.
239. Námitka není důvodná.

Využití ploch záměru: Hobby místnost

240. Žalobkyně dále namítá neúplnost a neurčitost projektové dokumentace, neboť z ní není zřejmé využití všech ploch v 1. podlaží stavby. Dokumentace neurčitě uvádí, že v hobby místnosti může mít majitel vystavené některé své exponáty. Žalobkyně se domnívá, že to mohou být automobilové veterány. Uvádí, že dokumentace k předchozímu návrhu stavby obsahovala sedm parkovacích stání pro uskladnění automobilových veteránů. Rovněž z veřejně dostupných zdrojů dle žalobkyně plyne, že „hobby“ stavebníků jsou autoveteráni. Dle žalobkyně je třeba konkrétně uvést účel navrhované hobby místnosti, neboť případné parkování automobilů by mělo vliv na požadavky stavby.
241. Stavební úřad se dle žalobkyně výše uvedeným nedostatkem projektové dokumentace nezabýval. Nenaplnil tak svoji povinnost dle výše citovaného § 94o odst. 2 písm. a) a b) a odst. 3 stavebního zákona. K tvrzení žalovaného, že stavbu lze užívat jen k povolenému účelu, žalobkyně uvádí, že v projednávaném případě chybí jasně stanovený účel. Žalobkyně odkazuje na § 2 písm. u) bod 1 nařízení PSP, dle kterého „[p]ro účely tohoto nařízení se rozumí stavbou individuálního bydlení: 1. rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena“. Z dokumentace dle žalobkyně není zřejmé, že se skutečně jedná o rodinný dům, neboť v prvním nadzemním podlaží se nachází garáž a další místnost o více než 100 m² bez stanoveného účelu využití. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, dle kterého je stavební úřad odpovědný za zjištění skutkového stavu v rozsahu dostatečném pro vydání územního rozhodnutí, přičemž zkoumá rovněž soulad

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

posuzovaného záměru s ochranou práv účastníků řízení. Dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č. j. 25 A 52/2021-52, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č. j. 52 A 3/2018-76, dle kterých je stavební úřad povinen řádně vypořádat námitky účastníků řízení vznesené proti projektové dokumentaci a nemůže se s konkrétní námitkou vypořádat prostým odkazem na projektovou dokumentaci a na odpovědnost projektanta.

242. K nevypořádání uvedené námitky žalovaný ve vyjádření uvádí, že skutečnost, že pokud správní orgán nevypořádal námitku v souladu se subjektivním očekáváním žalobkyně, neznamená to, že ji nevypořádal řádně.
243. Žalovaný dále ve vyjádření uvádí, že účel hobby místnosti je určen. Jedná se o prostor, v němž budou obyvatelé rodinného domu provozovat svou zájmovou činnost. Není zřejmé, proč by pojmenování prostoru jako prostoru pro vykonávání zájmových činností (hobby) mělo způsobit zvýšené nebezpečí, že v něm bude provozována nepřiměřeně rušivá činnost, která se neslučuje s funkčním využitím objektu jako objektu pro bydlení. Stejně obavy by mohla žalobkyně mít i v případě, kdy by místnost byla nazvána např. jako sklep nebo dílna. Některé činnosti mohou být pro své okolí rušivé, lze však předpokládat, že v rámci vykonávání zájmové činnosti nejsou prováděny v takovém rozsahu, aby příliš zatěžovaly okolí. K námitce žalobkyně ohledně nepřiměřeného využití prostoru umístěním automobilových veteránů žalovaný uvádí, že neshledává důvod, proč by vlastník objektu nemohl v daném prostoru odstavit automobilové veterány. Žalobkyně dle žalovaného neuvádí, jaké jiné požadavky na hygienu, požární bezpečnost nebo ochranu životního prostředí by měly být jinak posuzovány, pokud by stoupl počet automobilů umístěných v rámci prostorů 1. NP ze tří (navržených v prostoru garáže) na cca pět, a to zejména v situaci, kdy není prostor garáže a prostor pro „hobby“ stavebně oddělen.
244. Žalobkyně v replice uvádí, že hobby místnost se má nacházet na prostoru o více než 100 m², což je více než v případě některých živnostenských nebo obdobných provozoven. Pokud by se tedy hobby místnost využívala pro rušivé či své okolí ohrožující činnosti, mělo by to zásadní dopad na okolí stavby.
245. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí účelem hobby místnosti dostatečně zabýval a námitku shledal nedůvodnou. Soud se s jeho posouzením ztotožňuje.
246. Žalovaný na str. 45-46 napadeného rozhodnutí uvádí, že prostor v prvním nadzemním podlaží se v dokumentaci označuje jako hobby místnost bez bližšího určení. Informace z předcházejících projednávání výstavby na daných pozemcích nejsou v nyní projednávané věci relevantní. Stavební úřad posuzuje dokumentaci podle údajů v ní uvedených. Dle § 126 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k povolenému účelu. Nelze předjímat užívání stavby v rozporu s jejím povolením. Pakliže by některé prostory stavby byly po uvedení do provozu užívány v rozporu s povoleným stavem k jiným účelům, jednalo by se o přestupek podle ustanovení § X odst. 1 písm. g) stavebního zákona a stavební úřad by tuto skutečnost řešil.
247. Soud dává za pravdu žalovanému, že využití prostoru jako hobby místnosti s sebou automaticky nenese obavy, že žalobci v ní budou provozovat nepřiměřeně rušivé činnosti, které se neslučují s funkčním využitím objektu jako objektu pro bydlení. Soud nevidí důvod, proč by případné odstavení automobilových veteránů v hobby místnosti muselo znamenat užívání stavby v rozporu s jejím účelem. Žalobkyně ani neuvádí, že jaké konkrétní požadavky

by měl stavební úřad v tomto případě posuzovat. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, pokud by některé prostory byly po uvedení do provozu užívány v rozporu s povoleným stavem k jiným účelům, jednalo by se o přestupek podle ustanovení § X odst. 1 písm. g) stavebního zákona. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s namítaným nedostatkem projektové dokumentace. Námitka žalobkyně je tedy nedůvodná.

Požadavky na ochranu prostředí a zajištění bezpečnosti při výstavbě

248. Žalobkyně dále namítá, že dokumentace nesplňuje požadavky právních předpisů z hlediska ochrany prostředí a zajištění bezpečnosti při výstavbě. Dle žalobkyně dokumentace neřeší vlivy staveništní dopravy, jako jsou hluk, prašnost a vibrace. Je tak v rozporu s bodem B.8 písm. d), e) a j) přílohy č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Žalovaný se namítanou vadou v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval, žalobkyně tedy jeho rozhodnutí považuje v tomto ohledu za nepřezkoumatelné a namítá porušení § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 89 odst. 2 správního řádu.
249. Dokumentace dle žalobkyně neřeší ani vibrace vzniklé v důsledku dalších činností při provádění stavby. K této námitce se soud již vyjádřil výše.
250. Žalovaný ve vyjádření cituje napadené rozhodnutí a odkazuje na v něm uvedené vypořádání odvolací námítky.
251. Žalobkyně v replice namítá, že ani z citace žalovaného nevyplývá, že by žalovaný nějak věcně a přezkoumatelně reagoval na námitku, že dokumentace se nijak nezabývá řešením staveništní dopravy a návrhem konkrétních opatření k omezení negativních vlivů této staveništní dopravy – hluk, vibrace, prašnost.
252. Soud zjistil, že žalovaný na str. 53 napadeného rozhodnutí uvedl:

„Podle bodu B.8 písm. d), e) a j) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, má souhrnná technická zpráva v části B.8 Zásady organizace výstavby obsahovat údaje o vlivu provádění stavby na okolní stavby a pozemky, o ochraně okolí staveniště, o požadavcích na související asanace, demolice, kácení dřevin a o ochraně životního prostředí při výstavbě. Doložená dokumentace v bodě B.8 Souhrnné technické zprávy tyto Zásady organizace výstavby obsahuje v podrobnosti odpovídající rozsahu stavby. K vlivu provádění stavby na okolní pozemky a stavby je uvedeno, že vliv stavby bude v největší míře omezen na plochu staveniště, provádění stavby neovlivní sousední stavby ani pozemky, proti šíření prachu během stavby budou použity ochranné plachty a kropení povrchů, vozidla staveništní dopravy budou před výjezdem na veřejnou komunikaci důsledně dočišťována. K ochraně životního prostředí při výstavbě bylo uvedeno, že budou respektovány všechny předpisy (zejména na hlučnost a prašnost), budou používány stroje a mechanismy v dobrém technickém stavu, jejichž hlučnost nepřekračuje hodnoty stanovené v technickém osvědčení. Při provozu hlučných strojů v místech, kde vzdálenost umístěného stroje od okolní zástavby nesnižuje hluk na hodnoty stanovené hygienickými předpisy, bude zabezpečena pasivní ochrana kryty, akustickými zástěnami apod. Podle doložené dokumentace je dodavatel povinen zabezpečit provoz dopravních prostředků produkujících ve výfukových plynech škodliviny v množství odpovídajícím platným vyhláškám a předpisům o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nasazování stavebních strojů se spalovacími motory omezovat na nejmenší možnou míru, provádět pravidelně technické prohlídky vozidel a pravidelné seřizování motorů. Provádění stavby

vzhledem ke svému charakteru nebude mít negativní vliv na životní prostředí, nebude zdrojem škodlivých ani toxických látek a nebude vytvářet nebezpečné zplodiny, popřípadě emise, které by znečišťovaly ovzduší.

V dokumentaci byl popsán rozsah stavby a staveniště a dále dílčí opatření k minimalizaci negativních vlivů výstavby. Tuto dokumentaci pak posoudily příslušné dotčené orgány. Z hlediska hluku ze stavební činnosti posoudil návrh dotčený orgán ochrany veřejného zdraví Hygienická stanice hl. m. Prahy, který vydal pro řízení souhlasné závazné stanovisko sp. zn. S-HSHMP 18304/2020, čj. HSHMP 18304/2020 ze dne 8. 4. 2020. Jaké podklady si od stavebníka dotčený orgán vyžádá jako potřebné k posouzení a vydání závazného stanoviska a jaké podmínky stanoví, je zcela v kompetenci příslušného dotčeného orgánu. Jako podmínku vydaného závazného stanoviska dotčený orgán ochrany veřejného zdraví stanovil, že „Před zahájením užívání stavby bude předložen protokol o měření hluku, který prokáže, že v chráněném venkovním prostoru (okolních) staveb nebudou při provozu technických a technologických zařízení objektu (venkovní jednotka tepelného čerpadla) překročeny hygienické limity hluku.“ a že „Stavební činnost je třeba organizačně a technicky zajistit tak, aby v chráněném venkovním prostoru staveb nedocházelo při stavební činnosti k překročení hygienických limitů hluku.“

Z hlediska ochrany ovzduší posoudil návrh dotčený orgán ochrany složek životního prostředí, Úřad městské části Praha 6, odbor dopravy a životního prostředí, který se pod bodem 5 souhrnného stanoviska čj. MCP6 125988/2020 ze dne 21. 7. 2021 k záměru vyjádřil souhlasně a uvedl doporučení pro zmírnění negativního vlivu stavebních činností na kvalitu ovzduší, která jsou obsažena v metodickém pokynu odboru ochrany ovzduší Ministerstva životního prostředí ke stanovování podmínek k omezení emisí ze stavebních strojů a z dalších stavebních činností ze září roku 2019. V dokumentaci stavby je v souhrnné technické zprávě v části B.8 Zásady organizace výstavby pod písm. h) uvedeno jaká ustanovení zákonů a zákonných opatření budou v průběhu stavebních prací dodržována a jakým způsobem bude v průběhu provádění stavby eliminováno zvýšení prašnosti v dotčené lokalitě.

Z uvedených stanovisek bylo možné dovodit, že z hlediska případných negativních vlivů byla dokumentace zpracována v rozsahu dostatečném pro posouzení dotčenými orgány a že v ní byly odpovídajícím způsobem řešeny požadavky příslušných právních předpisů. Tím však stavebník nebyl zbaven povinnosti při výstavbě dodržovat hygienické limity pro hluk a vibrace stanovené právním předpisem a plnit podmínky společného povolení.“

253. Soud považuje výše citované vypořádání námítky žalobkyně za dostatečné. Námitka není důvodná. Dalším námitkám ohledně hluku a vibrací se již soud podrobně věnoval výše.

Proslunění obytných místností

254. Žalobkyně dále namítá, že dojde ke zhoršení denního osvětlení a oslunění v jejím domě. Žalobkyně v podané žalobě brojí proti Studii osvětlení zpracované stavebníky, a uvádí celou řadu námitek, které nebyly dříve uplatněny ve stavebním řízení. Na rozdíl od ostatních žalobních bodů svá tvrzení nedokládá žádným znaleckým posudkem ani odborným vyjádřením týkajícím se nedostatečného osvětlení.
255. Soud zjistil, že stavebníci v odvolacím řízení (podáním ze dne 29. 3. 2023) doplnili podklady rozhodnutí o Studii oslunění, denního osvětlení a zastínění sousedních objektů N. 175 a K V. C, z 03/2023, autorizovanou Ing. V. Z., Ph.D., autorizovaným inženýrem pro pozemní

stavby, ČKAIT 1201682. Žalobci v rámci odvolacího řízení uplatnili řadu námitek proti této studii. K jejich námitkám se autorizovaný inženýr vyjádřil podáními ze dne 31. 7. 2023 a ze dne 30. 8. 2023.

256. Žalobkyně v podané žalobě poukazuje na další nedostatky studie oslunění, zejména na vadnou či chybějící aplikaci jednotlivých Českých technických norem. Napadené rozhodnutí je v důsledku těchto nedostatků dle žalobkyně v rozporu se stavebními předpisy.
257. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 As 429/2021 – 70, technické normy týkající se proslunění nejsou po novelizaci pražských stavebních předpisů závazné při posuzování souladu stavebního záměru s požadavky veřejného práva. Námitka nedostatečného zohlednění těchto norem při posuzování záměru s PSP tedy není důvodná. Žalobkyně přitom nenamítá a neprokazuje, že by docházelo ke zhoršení denního osvětlení a oslunění v jejím domě nad míru přiměřenou poměrům. Správnost použití Českých technických norem tedy není třeba zohlednit ani podpůrně.
258. Žalobkyně dále namítá, že Studie oslunění posoudila okolní objekty pouze pro předpokládané obytné místnosti bez znalosti skutečnosti, zda jsou tyto místnosti skutečně obytné. Žalobkyně tuto námitku uplatnila již ve vyjádření doloženém v odvolacím řízení. Žalovaný na str. 77 napadeného rozhodnutí cituje vyjádření zpracovatele Studie, dle kterého: „[p]ro umístění oken byla použita archivní dokumentace sousedních objektů dodaná objednatelem, ze které vychází předpoklad pro obytné místnosti na základě využití jednotlivých místností uvedené v dokumentaci.“
259. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že pokud byly ve Studii oslunění posouzeny i místnosti, které nejsou obytné, s kladným výsledkem, není toto vadou Studie oslunění, která by mohla mít negativní dopad do práv žalobkyně. Jde naopak o výsledek pro žalobkyni příznivý.
260. Žalobkyně dále namítá, že ve zjednodušeném výpočtovém modelu chybí venkovní stínící překážky na jižní straně (ve vztahu k domu se jedná o rodinný dům K V. č. p. X, který zasahuje do dráhy slunce při výpočtu pro datum 1. března, kdy je dráha slunce nízká).
261. Jak již soud uvedl výše, stavebníci doložili Studii osvětlení v odvolacím řízení dne 29. 3. 2023. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům ze dne 2. 6. 2023 namítala, že „v modelu nejsou zpracovány ostatní existující významné venkovní stínící překážky – souvislé řady jehličnanů (živé ploty)“. Žalobkyně tedy namítala, že zpracovatel studie nezohlednil živé ploty, avšak nenamítala, že nezohlednil rodinný dům K V. č. p. X. Žalovaný proto neměl možnost se k této námitce vyjádřit v napadeném rozhodnutí.
262. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že objekt č. p. X je umístěn jižně od domu žalobkyně, jeho výška je 7 m a od domu žalobkyně je vzdálen cca 17 m. Dle žalovaného tedy vzhledem ke své výšce a vzdálenosti zjevně nemůže dům žalobkyně zastínit. Žalovaný považuje požadavek žalobkyně za nadbytečný. Žalobkyně v replice neuvádí nic, co by zpochybňovalo tvrzení žalovaného. Soud její námitku neshledal důvodnou.
263. Jedná se nadto o novou námitku skutkovou, která je v soudním řízení nepřípustná.

Závěr a náklady řízení

264. Soud po posouzení všech žalobních námitek a vyjádření osob zúčastněných na řízení shledal důvodnou námitku týkající se posouzení souladu záměru s § 20 PSP. Žalovaný při přihlédnutí k půdorysným rozměrům okolních staveb vycházel z chybných údajů, které se od

skutečných rozměrů okolních staveb nezanedbatelně liší, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

265. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátit podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Povinností žalovaného bude přihlédnout k půdorysným rozměrům okolních staveb, a poté posoudit, zda rozměry Záměru požadavkům PSP vyhoví. Městský soud nepředjímá, k jakým závěrům by měl žalovaný v dalším řízení dospět. Posoudí-li nicméně výše uvedené otázky odlišně než v napadeném rozhodnutí, své závěry bude muset případně promítnout i do posouzení jiných odvolacích námitek, jež na tyto otázky navazují či s nimi jinak souvisí.
266. Právní zástupce žalobkyně na jednání uvedl, že žalobkyně požaduje náhradu nákladů řízení tvořených zaplaceným soudním poplatkem a čtyřmi úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, sepis žaloby, sepis repliky a účast na jednání).
267. Právní zástupce žalobce v podání ze dne 25. 4. 2024 vyčíslil náklady řízení na částku 436 940,70 Kč. Žalobce požaduje náhradu nákladů za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu a za šest úkonů právní služby podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Žalobce požaduje také náhradu nákladů za zpracování znaleckých posudků a odborných vyjádření v celkové výši 410 434,70 Kč.
268. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím jsou v nyní projednávané věci žalobci, jejichž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 4.000 Kč a dále odměna advokátů, kteří je zastupovali. Žalobci se přiznává odměna za tři úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, sepis žaloby ze dne 11. 12. 2023 a účast na jednání dne 19. 4. 2024). Žalobkyni se přiznává náhrada za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, sepis žaloby ze dne 14. 12. 2023, sepis repliky ze dne 7. 2. 2024 a účast na jednání dne 19. 4. 2024). Náhrada nákladů se přiznává podle § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) a g) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu) (dále jen „advokátní tarif“, z tarifní hodnoty 50 000 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu).
269. Náhradu nákladů žalobce tak tvoří zaplacený soudní poplatek (4 000 Kč), tři režijní paušály ve smyslu § 14b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu (900 Kč) a odměna za tři úkony právní služby (9 300 Kč). Částka odměny se zvyšuje o DPH, neboť právní zástupce doložil, že je jeho plátcem. Celková náhrada nákladů žalobci tak činí 16 342 Kč.
270. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů vynaložených za zpracování odborných a znaleckých posudků ani žalobcem požadovanou náhradu nákladů za šest úkonů právní služby podle § 11 odst. 2 (přípis k odkladnému účinku ze dne 18. 12. 2023, přípis k odkladnému účinku ze dne 22. 12. 2023, přípis ze dne 3. 1. 2024, založení důkazu FST VUT ze dne 5. 1. 2024, založení důkazu PRO-Plans s.r.o. ze dne 9. 1. 2024, založení posudků ze dne 26. 3. 2024). Soud neprovedl žádný z navrhovaných důkazů z důvodů uvedených výše. Pokud jde o další přípisy, soud neshledal jejich důvodnost, neboť žalobce mohl argumenty v nich uvedené uplatnit již v žalobě.

271. Náhrada nákladů žalobkyně sestává ze zaplaceného soudního poplatku (4 000 Kč), čtyř režijních paušálů ve smyslu § 14b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu (1 200 Kč) a odměny za čtyři úkony právní služby (12 400 Kč). Částka odměny se zvyšuje o DPH, neboť právní zástupce žalobkyně doložil, že je jeho plátcem. Celková náhrada nákladů tak činí 20 456 Kč.
272. Při zkoumání, zda jsou v dané věci splněny podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení stavebníkům, soud vycházel z § 60 odst. 5 s. ř. s., dle kterého „[o]soba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“ Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla soudem v průběhu řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání práva na náhradu nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.